CIJENA 1·50 DIN.

POŠTARINA U GOTOVU PLAĆENA

NAŠA GOSPO LURDSKA, MOLI ZA NAS!

NAŠA GOSPA LURDSKA

GOD. 1932. BROJ 9.

26919

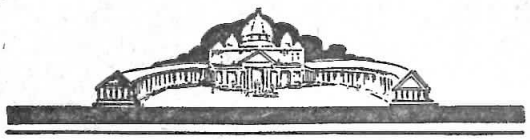

CRKVENA GODINA

RUJAN 1932.

1. Č. Egidije. Prvi četvrtak u mjesecu. — Potpuno oproštenje članovima bratovštine presv. Sakramenta.
2. P. Zenon. Prvi petak u mjesecu. — Potpuno oproštenje članovima bratovština presv. Srca Isusova, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve i svim vjernicima, koji, uz obične uvjete, obave razmatranje o dobroti i ljubavi presv. Srca Isusova.
3. S. Mansveto, Serapija. Prva subota u mjesecu. — Potpuno oproštenje vjernicima, koji, uz obične uvjete, obave kakvu pobožnost na čast neokaljane presv. Djevice, da time zadovolje za uvrede Njojzi nanesene.
4. N. 16. **po Duhovima,** prva u mjesecu. — Oproštenje kao na prvi petak.
5. P. Laurencije Justinijan.
6. U. Zaharija, prorok.
7. S. Marko Križevčanin, kanonik ostrogonski, mučen od Kalvinaca, umro za svetu vjeru. Blaženik je naše krvi, rodom iz Križevaca. — Srijeda, prva u mjesecu. — Potpuno oproštenje vjernicima, koji, uz obične uvjete, obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.
8. Č. Mala Gospa. Rođendan Bl. Djevice Marije. — Potpuno oproštenje članovima Marijinih kongregacija, bratovštine karmelskog škapulara i III. Reda sv. Franje (ujedno i opće odrešenje).
9. P. Petar Klaver, ispovjednik, apostol Crnaca. Preporuča se moliti za sve, napose za afričke misije. — Družba sv. Petra Klavera, Zagreb, Draškovićeva ulica, br. 12. — Potpuno oproštenje članovima Družbe sv. Petra Klavera.
10. S. Nikola Toletinski.
11. N. 17. **po Duhovima.**
12. P. *Ime Marijino.* Moćno i sveto ime Marijino slavi se u Crkvi već kroz nekoliko vijekova.
13. U. Amato, biskup.
14. S. *Uzvišenje sv. Križa.* Kad su Perzijanci osvojili Jerusalim, odnijeli su sobom i sv. Križ Isusov. Car Heraklije pobijedi njihovu vojsku, i uzvisio Križ Isusov u Jerusalimu na prijašnje mjesto. Kako nije mogao u carskoj odori i nakitu s Križem na leđima ni korak načiniti, upozoren od biskupa, skine carski nakit, odjene se u priprosto odijelo, i nato lakoćom pođe naprijed, noseći Križ.
15. Č. *Sedam žalosti Bl. Djevice Marije.* Prviput nas Crkva spominje sedam žalosti Gospinih koncem korizme, a drugi put na današnji dan.
16. P. Ljudmila.
17. S. Rane sv. Franje. Spomen na događaj, kad se Gospodin udostojao ovom serafskom Svecu utisnuti u tijelo svojih pet rana. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.
18. N. 18. **po Duhovima.** Josip Kupertinski. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.
19. P. Januarije, mučenik.
20. U. Eustahije, mučen zajedno sa porodicom.
21. S. *Matej,* apostol i evanđelista. Kvaterna srijeda. — Potpuno oproštenje članovima Družbe sv. Petra Klavera uz obične uvjete, ako mole za raširenje svete vjere.
22. Č. Mauricije, mučenik.
23. P. Lino, papa i mučenik. Kvaterni petak.
24. S. Dan Bl. Djevice Marije za otkup sužnjeva. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.
25. N. 19. **po Duhovima,** zadnja u mjesecu. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje i vjernicima, koji barem triput u tjednu zajednički mole krunicu Gospinu.
26. P. Ciprijan i Justina, djevica, mučenici.
27. U. Kuzma i Damijan, mučenici.
28. S. Večeslav, knez češki, mučenik.
29. Č. Mihajlo, arkanđeo. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.
30. P. Jeronim, ispovjednik i crkveni učitelj. — Vjernicima se preporuča molitvom i širenjem dobre jeronimske knjige poraditi za naše Društvo sv. Jeronima.

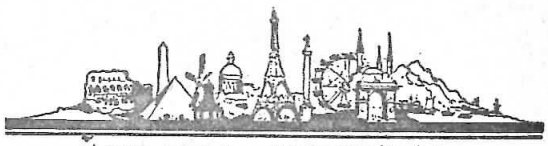

ŠIROM SVIJETA

Vidjela je Bernadicu u zanosu. Oko ponoći od nedjelje na ponedjeljak preminula je u Troyesu 87-godišnja majka kod svoje kćeri. Život joj je bio čedan i priprost, posve predan radu i obitelji. Blago je preminula kao što lampa lagano trne, kad ponestane ulja.

Klara Hebert rodila se 1846. g. u Troyesu i drugi joj je muž bio g. Balduc. Ne bi govorili o njoj, da nije bila te sreće, da je vidjela Bernadicu u zanosu. Bilo joj je 12 godina, kad joj otac bude imenovan poreznim blagajnikom u Agenu. Tada pođe i u Lurd (1858. g.). Neka joj je djevojčica pričala nevjerojatne stvari. Radi toga se i gđa Hebert htjela osvjedočiti o svemu. Kad je bila kod stare gđe Balduc, pripovijedala je nekim ponosom, da je vidjela Bernadicu u zanosu. Bilo je to na dan čuda sa svijećom: djevojčica je držala sklopljene ruke nad svojom svijećom. Usnice je pomalo micala. No nikakav se šapat nije primijetio. Pogled joj bijaše ukočen. Najednom joj se lice ražalosti, ruke spusti nekako bezutješno i na to Bernadica prošapne: „Lijepa je Gospa otišla". Dok ju je vidjela, još nije znala, kako se Gospa zove. U isti se čas divlja ruža pod lurdskom spiljom protrese kao od lakog povjetarca.

Svega se toga vrlo dobro sjeća Hebert. Sjeća se i Bernadičinih riječi, kad su joj drugi rekli, da nijesu ništa čuli od Gospe: „Govorit ću mnogo Lijepoj Gospi."

Sjeća se i oca Bernadičina, koji je odbio novac, kad su mu ga htjeli dati znatiželjni ljudi: „Ne ću da zbijan šale," govorio je on, „neću da ga primim".

Nadamo se, da će gđa Balduc napokon vidjeti nebesku ljepotu Lijepe Gospe Lurdske, kako ju je vidjela Bernadica 1858. godine.

Stj. Blašković.

Vječno svijetlo. Zašto mi katolici osjećamo neku vedrinu i strahopočitanje u našim crkvama, a protestanti i drugi inovjerci toga u svojim crkvama ne osjećaju. Reći će nam jedna mala protestantkinja. Došla je s ocem u jednu katoličku crkvu. Činilo joj se vrlo lijepo. Začudila se, kad je pred glavnim oltarom opazila crveno svijetlo, pa zapita oca: „Oče, zašto tu gori crveno svijetlo?" — „To znači, da je tu Isus prisutan. Tamo iza onih zlatnih vrata on stalno boravi," odvrati otac. „O, kako bi ja rado Isusa vidjela" — primijeti mala. — „Nije moguće. Vrata su zatvorena, a još k tomu je Isus zaogrnut koprenom male hostije," rastumači joj otac. — „Ja bi ga ipak htjela vidjeti", veli mala.

Malo iza toga pošli su u protestantsku crkvu. Tu nema ni tabernakula ni svijetla. Mala pita oca: „Tata, gdje je tu crveno svijetlo? Zašto ga ovdje nema?"

„Zato ga tu nema, jer nema ni Isusa," odvrati otac. To je ganulo djevojčicu. Osjetila je pustoš u toj crkvi. Poslije nije dolazila u protestantske crkve, jer nemaju Isusa u njima.

— bd —

Talijanski katolički učitelji kod Sv. Oca. Sv. je Otac primio nedavno u audijenciju grupu učitelja, koji pripadaju Talijanskoj Katoličkoj Akciji, a koji su posljednjih dana u Rimu prisustvovali posebnom naučnom kurzu. U svome govoru izrazio je Sv. Otac radost, što su se i učitelji kao posebna grupa pridružili Katoličkoj Akciji, i pohvalio je njihovu odluku, da u buduće održavaju redovite konferencije. Papa je naglasio, da se cvijet mladosti nalazi u rukama učitelja osnovnih škola i da prema tome za njih vrijede poznate riječi: naša je sudbina u vašim rukama. To svakome od njih dovikuju obitelj, društvo i Crkva.

Njemački đaci u Jugoslaviji. Ovih je dana doveo u Jugoslaviju poznati njemački katolički svećenik Westfalena g. Pensundern 150 njemačkih đaka. Prvi njihov posjet bio je u slovenskom Marijinom prošteništu u Brezju. Po tom su nastavili svoje putovanje kroz Ljubljanu i Zagreb, da nastave svoje putovanje u kolonije njemačkih familija u Bačkoj i Banatu. U pratnji đaka nalazi se šest njemačkih svećenika. Ministarstvo saobraćaja odobrilo je đacima besplatnu vožnju na svim prugama po Jugoslaviji. Đaci će iskoristiti ferije, da razgledaju znamenitosti Jugoslavije.

Cvijet iz Jerusalima, blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Bl. Djevice Marije, dobit će svaki na dar sa svetom sličicom, tko daruje barem 10 dinara za oltar Kraljici Hrvata u Jerusalimu.

„NAŠA GOSPA LURDSKA" izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din). Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske", Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku" izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1 Tisak Tiskare Narodne Prosvjete Zagreb, Trenkova 1. Za tiskaru odgovara Rajmund Sušin, Zagreb, Maksimirska cesta 47.

NAŠA GOSPA LURDSKA
GODINA V. UREĐUJE DR PAVAO LONČAR BROJ 9.

VRATILI SMO SE IZ GOSPINA GRADA

Jest, vratili smo se iz Lurda, grada Gospina. Vratili smo se svi, koji smo pošli. Bilo nas je i zdravih i bolesnih. Bilo nas je jakih i slabih. Bilo nas je, koji su mislili, da ne će moći izdržati puta velikoga i napornoga, nespavanja i vrućinu, koja je na tom putu još veća, nego li kod nas. Ali eto Gospa nas je zvala, Gospa nas je opet povratila kućama našima. I nije nam se ništa nezgodno dogodilo putem, putem Gospinim. A kako će nam se i dogoditi što zla na putu, na koji nas je Gospa zvala?

Pa što nam je Gospa dala zato, što smo se odazvali Njezinom pozivu? Nešto malo od onoga, što svijet želi i baš ništa od onoga, što on dijeli. No naš pohod Lurdskoj Gospi nije za tim ni išao. Nijesmo onamo pošli ni da steknemo novaca, ni slavu ljudsku, ni časti ni naslade ovoga svijeta, pa to nijesmo ni našli na putu. Pošli smo putem pokore i trpljenja, da osiguramo svoje vječno spasanje i promaknemo obraćenje griješnika. Ta Gospa je u Lurdu pozvala na pokoru, kad je govorila Bernardici: „Pokora, pokora, pokora", i opet: „moli se za griješnike!" Obećala je njoj nagradu riječima: „Ja ću te učiniti sretnom, ali ne na ovome, nego na drugome svijetu." Eto, to je bio i glavni cilj našega hodočašćenja: pokora na ovome svijetu a sreća na drugome svijetu. U tom smo duhu pošli, u tom smo se duhu i povratili. U tom smo duhu žrtvovali svoje hodočašće i za sebe i za sve za koje smo molili i koji su se u naše molitve preporučili.

Istina je, da se u Lurdu Gospinim zagovorom često događaju i ozdravljenja tjelesna i duševna. Božja Providnost to dijeli i uskraćuje prema svojoj premudroj nakani s nama. Ona to dijeli nekima odmah na licu mjesta u Lurdu, nekima opet na povratku kući ili nakon duljega vremena kod kuće. Da se te milosti postignu, redovno je potrebno žarka i velika molitva i jaka vjera, na kojoj takova molitva počiva. Svi smo mi bili svjedoci velike i jake vjere tolikih pobožnih hodočasnika drugih naroda. Svi smo mi vidjeli pred spiljom Gospinom tolike štapove, štake, prsne naprave i pomagala raznih bolesnika. Vidjeli smo ih ondje, gdje vise nepotrebni onima, koji su se njima služili, jer ih je Gospa Lurdska svojim zagovorom vratila zdrave njihovim kućama. Vidjeli smo ih kao dokazala velike dobrote Božje i moći Gospine.

Ali kad smo promatrali u Lurdu one žarke molitve, slušali ono srdačno pjevanje, gledali one silne bolesnike i napuštena pomagala onih, koji su ozdravili, gledali smo duhovnim očima, kako se ona velika i jaka vjera Marijina od onih dana njezinoga zemaljskoga života pa sve do danas prelijeva iz Njezine duše i srca u duše i srca svih Njezinih štovatelja. Osjetili smo, kako ta živa i nepokoljebiva vjera raspršuje sumnje, malodušnost, a jača našu vjeru i učvršćuje pouzdanje u Providnost Božju, pa dogodilo se s nama što mu drago. Svejedno nam je: život ili smrt, zdravlje ili bolest, samo se neka vrši na nama volja Božja, neka nas vodi potpuno pouzdanje u nježnu brigu Božju oko nas.

To nam je propovijedao Lurd o Mariji i poticao nas, da budemo takovi, kakova je u vjeri i u pouzdanju bila Marija. I doista i Marija je imala prigode, da posumnja u vjeri i da se pokoljeba u pouzdanju. No Ona to nije ni na čas učinila. Sjetimo se samo nekih zgoda iz Njezinoga života.

Marija prvi puta čuje iz ustiju anđela Gabrijela Njoj dosada nepoznate i nečuvene tajne vjerske: o presvetom Trojstvu, o utjelovljenju Sina Božjega, o svom odabranju za Majku Božju. Otac nebeski šalje anđela Gabrijela. Sin Božji uzet će od Nje meso i krv, u nj se obući i pokazati ljudima kao njihov Spasitelj. A sve će to izvesti Duh Sveti. Utjelovljenje Sina Božjega je najveća tajna ljubavi Božje prema ljudima, ali je i najveće poniženje za Nj, što Bog postaje Čovjekom. A Marija postaje Majkom Božjom i ostaje Djevica bez grjeha začeta. O koliko uzvišenih i velikih tajna stavlja anđeo Gabrijel pred jednostavnu Djevicu iz Nazareta i to takovih tajna, koje nadilaze svaki stvoreni um, da ih shvati. A kao dokaz da je to tako, daje Joj ovo: „I eto Elizabeta, rođakinja Tvoja, i ona zatrudnje sinom u starosti svojoj, i ovo je šesti mjesec njojzi, koju zovu nerotkinjom; jer u Boga nije ni jedna stvar nemoguća." A Marija reče: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi Tvojoj! I anđeo otiđe od Nje." (Luka 36-38). Ona ne shvaća te tajne, ali ona vjeruje, jer znade, da Bog govori preko Anđela svoga. To je dosta, da podloži svoj razum i svoju volju vjeri.

I opet u Betlehemu Njezina je vjera velika. Ona gleda svoga Sina u štali u jaslicama, ali vjeruje, da je od vijeka. Ona Ga gleda siromašnoga i gladnoga, ali vjeruje, da je Gospodar svijeta. Ona Ga gleda na slamici i klanja Mu se kao Bogu. Ona Ga gleda, gdje ne govori, a vjeruje, da je Mudrost vječna. Sluša Ga, gdje plače, a vjeruje, da je radost neba. Ona s Njim bježi pred Herodom, a vjeruje da je Kralj kraljeva.

A na Golgoti! Sav bijes su svoj izlili na Spasitelja njegovi protivnici. Apostoli su Ga ostavili. Sve se razbježalo. Samo Ona, žena boli, ne boji se ni rana ni smrti svoga Sina, Ona čeka i očekuje od toga spasenje svijeta: „A stoje kod križa Isusova Mati Njegova i se-

stra matere Njegove, Marija Kleofa i Marija Magdalena." Ona stajaše radi Sina svoga, a ove radi nje, Žene velike tuge i neizmjerne boli.

Dosta i podosta je bilo zgoda, u kojima je i Marija bila izvržena pogibljima, da posumnja, kao što to mnogi slabi ljudi običavaju i mi ih ispričavamo. Ali Marija ni za čas ne popušta. Bog Joj je preko anđela rekao, tko je Sin Njezin i Njezina vjera je neslomiva. Zato Joj je Bog i učinio velike stvari, a preko Nje čini i nama, koji za Njom idemo s jakom vjerom i nepokoljebivim pouzdanjem. I tko hoće nebeskih radosti i zemaljskih utjeha, eto mu Marije i puta, koji Ona pokazuje još i danas u Lurdu. U Lurdu se prelijeva iz srca i duše Marijine Njezina nepokoljebiva vjera i pouzdanje u srca duše onih, koji onamo dolaze. Ondje se vrše veliki čini pokore, mnogo moli za obraćenje griješnika, i obavljaju velika djela pobožnosti. Sve se to vrši takim načinom, da ti se čini, da je tamo kutić neba sišao na zemlju. Ondje je čovjek ravnodušan : na zdravlje i bolest, na časti i hvale, na bogatstvo i siromaštvo. Jedina mu je misao vodilica u svim njegovim osjećajima i težnjama u riječima rečenim Bernardici : „Ja ću te učiniti sretnom, ali ne na ovome nego na drugome svijetu." Usto eto u Lurdu se dogodi i po koje ozdravljenje.

Zato eto Lurd privlači neodoljivom snagom, one, koje su tamo već bili. Zato eto i mi na povratku iz Gospina grada najavljujemo ponovno već jedamput najavljeno : **Dvanaesto pučko hodočašće u Lurd u mjesecu kolovozu u godini** 1933.

Dr P. Lončar.

POSTANAK HODOČAŠĆA

U prvoj polovici V. vijeka upravljao je u Vienskoj crkvi u Francuskoj biskup Mamerto. Poradi svoga kreposnoga i svetoga života postao je on u ona teška vremena sjajno svijetlo galske crkve.

Tada je naime u Francuskoj (Galiji), a napose u Vieni bio narod silno pokvaren i raspušten. I bič Božji siđe na onu zemlju i pojavili su se mnogi smrtni slučajevi, veliki požari, a strah, koji je posvuda vladao, pojačali su još i česti požari i potresi.

Dok su bezbožnici ove događaje pripisivali nesretnom slučaju, uviđao je pobožni biskup u tome djelovanje srdžbe Božje. Stoga je opominjao narod, da po uzoru Ninivljana čine pokoru i da tako ublaže gnjiev Gospodnji.

Jedne godine — upravo u uskrsnoj noći — plane ponovno požar, a tek je nedavna bio spaljen veliki dio grada. Nasta sveopće zaprepaštenje, zbrka i trka, jer se požar širio silnom brzinom. Što je tada učinio biskup Mamerto ? Nije pošao miriti narod, niti da savjetuje kod gašenja, već se sklonio u hram Gospodnji i tamo se molio.

Zaista, jaka je bila njegova vjera, kad u tako teškomu času nije izgubio prisutnost duha, već je učinio ono, što je svakako bilo najbolje. I eto, pobožni biskup skrušeno kleči i ne obazire se na ništa, ni ne mari, što kroz uske prozore — inače polutamne kapele — lizne katkada žarko crveni odsijev blize vatre. Niti se obazire na žamor, koji dolazi izvana i narušava običajnu dostojanstvenu tišinu Doma Gospodnjega. Ne mari on za sve to, već smireno diže duh svoj Bogu i moli ga, da se smiluje njegovom narodu, i oprosti njihova zlodjela i pomiluje one, koje on toliko ljubi. Da !... On ljubi bližnjega, on ljubi svoj narod ! A tek onaj, koji ljubi brata, kojega vidi, može ljubiti i Boga, kojega ne vidi. A Boga on ljubi — savršenom, svetačkom ljubavi — onom ljubavi, za koju kaže sv. Pavao, da sve podnosi, sve vjeruje i svemu se nada. Tada je molio tvrdom vjerom Onoga, čija doborta i milosrđe nadvisuje sva zlodjela njegovoga naroda. A da za ta zlodjela zadovolji zavjetovao se, da će, ako sretno ugasne požar, tri puta godišnje hodočastiti izvan grada. — Zatutnješe gromovi, zabljesnuše strijele i spusti se silan pljusak, koji u tren oka ugasi požar. Gospodin je uslišao molbu njegovu.

Ne dugo iza toga, dao je pobožni biskup, sazidati malenu kapelu izvan grada, kamo će s narodom hodočastiti, a narod je složno pristao uz njega.

Tada se opet povrati mir i zadovoljstvo u crkvi onoj.

Kada su začuli i ostali francuski biskupi za ovu svetu uredbu, uveli su je i u svoje biskupije. I od onoga časa proširila su se hodočašća uz privolu sv. Oca pape po cijeloj crkvi, po svem svijetu.

Od onoga vremena prošlo je punih XV. stoljeća, a blagotvorni utjecaj hodočašća opaža se još i danas. Stoga treba da i mi uzljubimo hodočašća i da tako ublažimo pravednu srdžbu Božju, naslijedujući primjer pobožnog biskupa Mamerta, da se tako i u naš narod povrati mir i zadovoljstvo u Kristu.

Šedy.

Spomen iz Svete Zemlje svakoj hrvatskoj kući jest cvijet iz Jerusalima, koji je blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Marijine.. Takav cvijet dobiva svatko na dar, tko daruje najmanje 10 dinara za hrvatski Gospin oltar u Jerusalimu.

OVOGODIŠNJI LURDSKI HODOČASNICI S LURDSKIM BISKUPOM
Msgr. GERLIEROM U SREDINI

IMENA UČESNIKA JEDANAESTOG HODOČAŠĆA U LURD

Ovogodišnje naše hodočašće krenulo je u Lurd preko Milana, Nice, i vratilo se preko Marsilje Genove, Padove i Venecije. U njemu je bilo 105 hodočasnika. Svi su se zdravi i veseli povratili kućama svojima puni vjere i ljubavi prema dragoj Lurdskoj Gospi. Imena hodočasnika su ova:

1. Dr Lončar Pavao, vođa hodočašća iz Zagreba. 2. Ballogh Aleksandar, dipl. pravnik iz Zagreba. 3. Ballogh Anka, činovnica iz Zagreba. 4. Baumholz Josip, poslužnik iz Slav. Požege. 5. Bernhard Katarina, domaćica iz Novog Sada. 6. Brajković Erminija, kućanica iz Zagreba. 7. Brajković Milena, svrš. filozof. iz Zagreba. 8. Brajša Dr Ćiro, advckat iz Zagreba. 9. Brajša Jelka, učiteljica iz Zagreba. 10. Breberin Marija, udova bilježnika iz Žute Lokve. 11. Brlek Marija, kućanica iz Zagreba. 12. Brlek Štefanija priv. činovnica iz Zagreba. 13. Brovet Ljubica, posebnica iz Čabra. 14. Burić Ivana, domaćica iz Novog Sada. 15. Crnković Kata, poljodjeljka iz Vukmanića. 16. Cvjetko Većeslav, stolar iz Varaždina. 17. Cetinić Ante, trgovac iz Blata na Korčuli. 18. Cetinić Jalkica, domaćica iz Blata na Korčuli. 19. Čunčić Josip, bilježnik u miru iz Cvjetkovića. 20. Delić Niko, kanonik iz Makarske. 21. Dr Dujmović Ante, liječnik iz Feketića. 22. Dujmović Marija, domaćica iz Feketića. 23. Erjavac Lina, domaćica iz Pala kod Sarajeva. 24. Eškinja Dr Ivo, profesor iz Splita. 25. Forenbacher Dragica, posebnica iz Zagreba. 26. Franić Lucija, domaćica iz Duvna. 27. Franić Tomislav, trgovac iz Duvna. 28. Franulović Antun, apsolv. prava iz Zagreba. 29. Gabrić Franjo, poljodjelac iz Subotice. 30. Ganza Marija, domaćica iz Splita. 31. Gašpert Martin, krojač iz Zagreba. 32. Grubić Anka, domaćica iz Splita. 33. Grubić Anđela, domaćica iz Splita. 34. O. Geci, Kapistran, franjevac vjeroučitelj iz Osijeka. 35. Hadjina Andrija, podvornik iz Zagreba. 36. Harer Justina, posebnica iz Petrovaradina. 37. Hlača don Dragutin, župnik iz Barbata na Rabu. 38. Horvatović Stjepan, posebnik iz Zagreba. 39. Horvatović Terezija, kućanica iz Zagreba. 40. Hranilović Irena, učiteljica iz Pećna p. Kalje. 41. Hrčko Vando, učiteljica iz Sarajeva. 42. Hrdy Vojtjeh, učitelj iz Zagreba. 43. Hubej Ljerka, studentica iz Zagreba. 44. Huterer Marija, kućanica iz Novog Futoga. 45. Ivanuš Vlasta, učiteljica iz Hercegovca. 46. Jagatić Katarina, posebnica iz Varaždina. 47. Janeš Josip, trgovac iz Retkovaca p. Ivankovo. 48. Katić Jakov, poljodjelac iz Solina. 49. Keresteši Jelena, učiteljica iz Sekića. 50. Konrad Darinka, učiteljica iz Zagreba. 51. Kovačević Antun, gostioničar iz Hvara. 52. Kovačević Šimica, kućanica iz Hvara. 53. Dr Krizomali Urban, biskupski tajnik iz Splita. 54. Lazarić Katica, kućanica iz Đakova. 55. Loina Mijo, kapelan, iz Vrapča kod Zagreba. 56. Lucijanović Ferdo, trgovac iz Sremske Mitrovice. 57. Machaček Franjo, abiturijent iz Daruvara. 58. Marjanović Manda, dvorkinja iz Zagreba. 59. Martinović Marija, učiteljica iz Osijeka. 60. Martinović Josip, posjednik iz Subotice. 61. Maša Ada, domaćica iz Zagreba. 62. Maša Adolf, potpuk. u miru iz Zagreba. 63. Matiša Terezija, posjednica iz Koprivnice. 64. Mesarić Jelka, bank. činovnica iz Zagreba. 65. Metzger Marica, učiteljica iz Slav. Požege. 66. Milošević Antica, kućanica iz Dobrote kod Kotora. 67. Mirković Josip, kapelan iz Srem. Mitrovice. 68. Morth Marija, domaćica iz Zagreba. 69. Njirić Dinko, knjigoveža iz Dubrovnika. 70. Oršić Ivo, župnik iz Raba. 71. Ostojić Ecija, trgovkinja iz Hvara. 72. Pavunić Stjepan, zač. kanonik, župnik iz Koprivnice. 73. Perčić Viktorija, domaćica iz Subotice. 74. Perger Ema, kućevlasnica iz Zagreba. 75. Portolan Bartol, sudb. činovnik u m., iz Korčule. 76. Prem Edo, rentijer iz Velikog Bečkereka. 77. Preskar Maks, privatnik iz Zagreba. 78. Dr Radočaj Julije, odvjetnik iz Slav. Požege. 79. Richard Barbara, kućanica iz Vukovara. 80. Roić Dr Đuro, liječnik iz Sekića. 81. Roić Nada, domaćica iz Sekića. 82. Siljadi Milka, služavka iz Zagreba. 83. Stanišić Luka, sud. činov. iz Kotora. 84. Sabljak Katica, služavka iz Zagreba. 85. Stošić Krsto, kateheta iz Šibenika. 86. Šab Marija, kućanica iz Novog Futoga. 87. Šaban Antun, trgovac iz Karlovca. 89. Šćetinec Anka, kućanica iz Koprivnice. 90. Šlogar Maks, poslužnik iz Zagreba. 91. Špoljar Đuro, vjeroučitelj iz Zagreba. 92. Tanasković Ante, trgovac iz Starog Grada na Hvaru. 93. Tomljenović Mile, gostioničar, Pale kod Sarajeva. 94. Toth Anka, učiteljica iz Vel. Gorice. 95. Toth Terezija, služavka iz Zagreba. 96. Vukas Luka, svećenik iz Zagreba. 97. Walter Marija, namještenica u trgovini iz Varaždina. 98. O Veren Klement, franjevac, iz Subotice. 99. Vladančić Dinko, župnik iz Raba. 100. Zago Antun, trgovac iz Dubrovnika. 101. Zdjelarević Terezija, udova učitelja iz Broda na S. 102. Zebec Jelka, kućanica iz Zagreba. 103. Zebec Mirko, poljodjelac iz Petrijanca kod Varaždina. 104. Zemljak Amalija, krojačica iz Varaždina. 105. Szerdin Josip, župnik iz Radikovaca.

NAJVEĆE ČUDO U LURDU

Ima u Lurdu trajno čudo, što svaki hodočasnik može da vidi na svoje oči. Proti njemu nemoćno je svako filozofiranje i natezanje, jer je ovo čudo istinita i nepobitna činjenica, koju sjetilima primjećujemo.

Tkogod je čitao povijest Naše Gospe Lurdske, znade, da je Bernardica bila seljačko, neuko i naivno dijete. Isto tako nije bilo zabitnijeg, divljeg i kršnijeg mjesta od Masabijelske pećine, na čijem podnožju su se prikazanja događala.

Hoću da mi se ovdje kapelica sagradi... i da se hodočasti k pećini". Te dvije želje povjerila je Bl. Djevica Marija Bernardici, da ih obznani lurdskom svećenstvu.

Od tada prošle su već sedamdeset i četiri godine. Ono samotno i divlje mjesto, gdje je Bernardica suhe grančice sabirala, sasvim se preobrazilo. U ono vrijeme morale se izuti cipele i preći bosonog potočić Savy, da se dospije do masabjelske pećine, a danas tuda drvored vodi. Pusto mjesto zamijenila je esplanada, gdje se tišću pobožne mase dolazeći sa sviju strana svijeta. Mjesto kapelice podigli su kršćani divnu baziliku nad isklesanom kriptom u masabijelskoj stijeni, i pred bazilikom sagradili su veličanstvenu crkvu Naše Gospe svete Krunice. Prvu želju Bl. Djevice Marije ispunio je svijet upravo, kako je to dolikovalo nebeskoj Kraljici.

Druga je želja bila, kako smo vidjeli, da se onamo hodočasti. Dragi čitatelju! Ako si već bio ljeti u Lurdu, sam si možeš prosuditi, kako su se svi katolici odazvali želji Naše drage Majke.

Ovdje ću spomenuti i jednu svoju uspomenu. Kao nosaču bilo mi je povjereno, da pripazim na red za vrijeme procesije. Stao sam na zavojku puta na malo višem mjestu i puštao sam mase hodočasnika pred sobom. Svi tipovi francuskog naroda bili su zastupani u najrazličnijim narodnim nošnjama. Tada sam se sjetio riječi Bl. Djevice Marije: „— hoću, da procesije dolaze k pećini", a suze mi obilno tekle niz lice gledajući ovo dirljivo, sjajno, pače neviđeno čudo.

I tada mi je došla misao: Otkada je Marija stupila svojom djevičanskom nogom na stijenu masabijelsku, ovo pusto i divlje mjesto postalo je najmilije za sve narode; mjesto kapelice cijeli niz umjetnina se diglo oko do tada nepoznate pećine.

I sad pitam dragog čitatelja: da li se može koje slično čudo — pa to bilo ma kako silno — usporediti sa ta dva velebna čuda, koja su nastala otuda, što je Marija upravila nekoliko riječi maloj, bijednoj, seljačkoj djevojci? Često čujemo, gdje se govori o izvanrednim ozdravljenjima, i tada ponekoji uzviknu: „Kamo sreće, da sam i ja mogao biti svjedokom!"

Dragi čitatelju! Ako uveče promatraš sa terase crkve svete Krunice sjajni čar bazilike, koja se vidi u crvenom sjaju na tamnoplavoj pozadini neba; i kada se skoro neizmjerno more hodočasnika najrazličitijih narodnosti, jezika, nošnji, pomiče i zavija na obalama Gave, na veoma prostranom trgu u okolici pećine, te pokazuje pred sobom beskrajnost svjetske procesije — zar nijesu potresen do dna srca, svladan od ovog veličanstvenog i neusporedivog događaja, što ga je proizvela riječ jednoga djeteta, koje je ponavljalo jedino dvostruku želju Bl. Djevice Marije: „Hoću, da mi se kapelica sagradi ovdje i da se procesije vode k pećini".

Ovo je najveće lurdsko čudo, što sav svijet može da vidi. Šta može pred takvom činjenicom jedan besramni pisac Renan ili lažljivi Charbot? Kad se čovjek šeće oko tih remek djela, gdje je prije sve pusto bilo; kad promatra šarene mase, koje su se sa sviju strana svijeta odazvale Marijinom pozivu, ne može da mu se ne digne duh. Čini mu se, kao da je u predvorju raja, jer čudo nas diže i zanosi i svladava.

Nekojih dana sreo sam blizu lurdskih crkava jednoga prijatelja. On je ovako izrazio svoje utiske, koje predajem i čitatelju, da ih malo promisli:

„Ako neko dođe u Lurd, te svojim očima vidi sva ona divna djela Božja, kako smo ih mi vidjeli, tome vjera nije više zaslužno djelo".

Priredio: **K. Meszaros.**

OBRED SV. KRŠTENJA

Krštenjem postajemo djeca Božja, djeca sv. Crkve. I kad donesu na krštenje dijete, pita svećenik: „Što išteš od Crkve Božje?" A kum odgovara: „Vjeru". Zašto tražiš vjeru? Što ti daje vjera? — Odgovara kum: „Život vječni." A ako ona daje život vječni, znači, da je to nešto veliko, neprocjenjivo.

No da taj život dobijemo, moramo vršiti zapovijedi i to ponajprije one, koje je Spasitelj naročito istaknuo kao najvažnije u evanđelju, ljubiti naime Boga i bližnjega. I to isto kaže svećenik kršteniku.

Zatim dunuvši u lice djeteta tjera nečastivog duha, da može u nj ući Duh Sveti. Načini znak križa na čelu i na prsima, kao štitom da ih označuje protiv nečistog duha. Moli, da Bog očuva krštenika, koji je sad znamenovan znakom spasa, te bi držeći njegove zapovijedi zaslužio, da bude preporođen.

Stavivši svećenik ruku na glavu djeteta i držeći je zatim nad njegovom glavom moli, da Bog ukloni ono, što osobito priječi početak i napredak vjere. To je sljepoća srca, sotonine veze, požude. Oslobođen od tih veza moći će rasti u mudrosti pred Bogom Gospodinom vršeći Njegove zapovijedi.

Blagosivajući sol, ako je nema od prije blagoslovljene, moli, da ta sol bude lijek savršeni, koji će ostati u njemu i čuvati dušu njegovu očišćenu od pokvarenosti, truleža i smrti.

Dajući djetetu sol u usta govori: „Primi sol mudrosti, bila ti pomirenjem za život vječni."

Iza toga moli, da Bog svrati pogled na ovaj svoj stvor, da ga uzdrži u vjeri žarka i privede kupelji preporoda. Tjera đavla u ime Onoga, koji je hodao po moru i pružio ruku Petru, kad se utapljao.

Znamenujući dijete na čelu znakom križa zabranjuje đavlu povrijediti ovo znamenje.

Opet stavi djetetu ruku na glavu i dignuvši je moli, da ga Bog kao začetnik svake svjetlosti prosvijetli, očisti i posveti, jer će samo onda moći očuvati milost krštenja i sveti nauk vjere. Pristupanje u hram Božji i prisustvovanje svetim tajnama dopušteno je samo vjernicima. Nekršteni nema pravo na to. Zato ga svećenik uvodi u crkvu.

Idući krsnom studencu moli svećenik s kumovima Vjerovanje i Oče naš. Sve što od nas zahtijeva sv. Crkva vjerovati, sadržano je ukratko u Vjerovanju apostolskom.

Sve pak, što možemo i moramo moliti od Boga, sadržano je u onoj lijepoj po cijelom svijetu najraširenijoj molitvi „Oče naš". Ovu molitvu sv. Crkva i svaki kršćanin napose zato cijeni, što ju je sam Spasitelj naučio prvu Crkvu, apostole svoje. Ima dakle krštenik sve, što mu je potrebno za život kršćanina: vjerske istine, i molitvu, a zatim treba da slijedi život prema tim istinama, vršenje zapovijedi Božjih.

Prije nego svećenik pristupi krstionici, još jednom zaklinje nečistog duha, da se ukloni u ime Spasitelja, Gospodina i Suca našega. Tada se svećenik pljuvankom dotiče djetinjih ušiju i nosnica govoreći: „Otvori se", t. j. rijeèima Božjim i nauku sv. Crkve, a zatvori se svemu, što je zlo.

Potom pita svećenik krštenika: „Odričeš li se sotone?" On mora da se odreče službe sotonine i preda se sasvim Kristu. Budući da je Krist ponizan i siromašan došao na svijet, da satre oholost i lažnu ali blještavu moć sotone, mora se krštenik odreći te varave sotonine slave.

Maže ga uljem, da buji i raste u kršćanskom životu, da sačuva milost i postigne život vječni. Krštenik mora na usta kumova, još jedamput očitovati svoju vjeru u Boga, Stvoritelja, Isusa Krista, Otkupitelja i Duha Svetoga, Utješitelja. Pošto izjavljuje, da hoće sv. krst, uzima svećenik vodu i polijeva ga po glavi govoreći: „Ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.

To je onaj veliki čas, kad postajemo od neprijatelja Božjih prijatelji, braća Spasiteljeva, a kao takovi imamo pravo na baštinu nebesku, koju je On od Oca baštinio.

Potom ga maže Krizmom spasenja i daje mu bijelu haljinu. To je lijepa oznaka krsne nevinosti. Da tu nevinost sačuva, daje mu goruću svijeću, da ga sjeća na svijetlo, sjaj milosti, koja mu je dana, a koje ne smije izgubiti

Idi u miru i Krist bio s tobom. Pomiren je s Bogom, Stvoriteljem svojim, ima mir duše i svjetlost vjere.

Tako evo prima Crkva u krilo svoje one, koji su bili daleko od njene ljubavi i skrbi. Ovaj uzvišeni obred neka nas češće sjeti čiji smo, što smo primili i što moramo čuvati. Neka nas tješi, da je sjaj naše duše najvećie naše blago!

Pavle Pašiček.

SRCE SVEĆENIKOVO

U bolnici sv. Agneze u Baltimoru bilo je posebno odjelenje za svećenike. Jedno veče sastali se da se malo razgovaraju. Bio je prisutan i neki stari svećenik, koji je bio kroz 40 godina profesorom u sjemeništu; premda je bio izvanredno naobražen, ostao je ponizan, jednostavan, pravi svećenik Srca Isusova. Služeću vjerno 48 godina stekao je mnogo iskustva. Jednom je rekao: Samo Bog znade, koliko požrtvovnih svećenika imade na tom svijetu, jer se oni prikazuju Bogu za dobro drugih. Doista dobar svećenik je drugi Krist. Kapelan je bio neko vrijeme u Parizu, bio mi je zemljak, a zvali su ga: oče Pavle. Kadgod je išao u crkvu misiti, sreo je po jednog prosjaka, komu je obično dao nešto milostinje. Desilo se, da mu je džep nejednom bio prazan, a onda je drugi dan dvostruko dao. Prema siromasima bio je neobično milostiv. Nekoliko već mjeseci susretao je dnevno prosjaka staroga Tomu.

Jednog dana približujući se crkvi već je spremao dar, kad li na njegovo zaprepašćenje Tome nije bilo. Drugi dan ga opet nije bilo. Poslije sv. Mise krene taj revni svećenik da potraži Tomu. Pokuca na vrata. „Slobodno!" glasio je odgovor. On uđe i vidi, gdje Tomo leži na slami u hladnoj sobi i već proživljava zadnje časove. Prosjak radosnim, ali ujedno mučnim glasom reče: „Zar vi oče, dolazite k meni?" „Ma to se samo po sebi razumije' — reče mu smiješeći se, „valjda nećeš misliti, da ću napustiti svoga starog prijatelja u potrebi?" — „O da znate tko sam, sigurno ne bi došli. Nema od mene većeg grješnika na tom svijetu. Bog me je napustio, a i ja sam to zaslužio. Šta mogu čekati do strahovitu kaznu". I zdvajajući zastro je rukama lice svoje, — „Umiri se, Tomo," tješio ga je svećenik — „dobar je Bog. On je beskrajno milosrdan i, dobar i svakom grješniku, koji se obrati, rado oprašta. Ako si nešto zla učinio, ispovijedi se iskreno i ponizno; Bog oprašta, jer je On beskrajno dobar." „Ne može se, ne da se" — reče bolesnik plačući. „On mi ne može oprostiti, niti smije. Nikada." — „Pa zašto nebi oprostio?" upita ga svećenik ljubezno. „Zar ne? žao ti je, kaješ se za grijehe svoje?" — „Da, kajem se vrlo, eto već 30 godina oplakujem grijeh svoj. O oče, ako bi mogli da me ispovijedite, jer nekom moram reći da olakšam savjest. Veliki moj grijeh uvijek mi je pred očima."

Poslije male stanke Toma je plačućim glasom nastavio: „U gradu bio sam povjerljiv sluga nekoj bogatoj obitelji. Baš se to dogodilo pod francuskom revolucijom prije 30 godina. Revolucionarci tražili su bogataše, da im otmu imanja. Gospodar moj sa obitelji svojom tako se sakrio, da ga nitko nije znao

osim mene. Iz pohlepnosti izdao sam ga kao Juda Isusa. Otpratio sam ih i na stratište; vidio sam, kako su se skotrljale glave gospodara, njegove žene i dviju kćeri. Malom sinčiću Pavlu smilovali su se i neki ga je rođak uzeo k sebi." Na te riječi svećenik skoro da nije uzviknuo kao kad koga strijelom pogode, ali je progutao svoju bol. A bolesnik je nastavio: „Kao da se danas događa, vidim pred sobom crvenu krv, glave — o Bože, — a oni su bili meni tako dobri. Eto, ovaj križ mi je dao moj gospodar, a ja sam ga izdao. — Bože... osjećam da nemam pravo uzdisati, ja ubojica, nezahvalni ubojica...!" Svećenik je problijedio i po cijelom tijelu drhtao. Silno se borio sa samim sobom, dok kasnije ljubezno reče bolesniku: „Uzdaj se u Boga! On je dobar. Pokaj se za grijehe svoje i sve će ti se oprostiti."

Prosjak je na to uzdahnuo. Riječi svećenikove: „Ja te odrešujem.." spasle su njegovu dušu. — „Sad pazi, Tomo —" nastavljao je svećenik. — „Dragi Bog ti je oprostio, ni ja se ne ljutim na te, od srca ti opraštam i ja. Onaj gospodin, koga si ti izdao, bio je moj otac; žena njegova mati moja; kćeri pak bile su moje sestre. Ja sam bio taj sinčić, koji je dobio smilovanje. Kad sam odrastao i čuo o tragičnoj smrti svojih roditelja, prikazao sam život svoj Bogu na tu nakanu, da bi bar jednog jedinog grješnika doveo k Bogu." Umirući prosjak je zahvalio, pogledao na svećenika, zatim je u naručju njegovu izdahnuo.

Kad je stari svećenik završio, grobna je tišina vladala u sobi. Činilo se, da je ne jedan od prisutnika imao sličan događaj. Mir je prekinuo napokon P. Berke, koji je došao u bolnicu odmah poslije prve sv. Mise. „Ja se mučim ovdje već 14 godina, a tako bih volio raditi za duše, ali uzalud, ne mogu. Ali kad bih svojim mukama samo jednu dušu mogao spasti, rado bih trpio 50 godina".

Kad su se u šutnji svi spremali da odu, onda je uzeo riječ još jedan i reče: „Od životnih nevolja i ja sam dobio, jer i na meni su se ispunile riječi Isusove: „Ako su mene progonili, i vas će progoniti." Ali svako dobro, što sam radi Isusa učinio, rado bih prepisao na račun P. Birke, koji već toliko trpi ovdje, da se malo utješi. Ali u ostalom, mislim, da svojom strpljivošću više čini na slavu Božju i na spas duša, no svi mi zajedno..."

Dragi čitatelju, ma kakav da je tvoj svećenik, on je ipak Kristov izabranik, prema sv. Pavlu: „Mjesto Krista posreduje" (Kor. II. 5, 10). Jer je posrednik Božji, možeš prosuditi, koliko mu poštovanje i čast ide. Ovlast svećenikova u nekom pogledu nadmašuje moć Bl. Dj. Marije — piše sv. Bernard. Bl. Djevica Marija samo je jednom porodila Spasitelja, dok ga svećenik rađa svaki dan. Ne zaboravi dakle opomene Sv. Pisma: „Boj se Boga, Gospodina svoga i poštuj njegove svećenike."

M.

KRŠĆANSKA OBITELJ

ŽIVOTINJA PROTIV ŽIVOTINJE.
(Doživljaj jedne djevojke.)

Marija, kćerka Velikanovićeva, bila je na zaselku sama. Nedjeljna tišina ležala je nad zgradama. Sve je otišlo u selo, odakle dolijetahu od vremena do vremena do djevojke zvuci glazbe. Golubovi su malo prije krilima glasno sjekli zrak, a sada spuštaju glave pod njenim milovanjem. Šepire se i sve uređuju, da onda još jednom bace kratak pogled na večer, koja nastaje. Iz staje prodiralo je teško dahtanje goveda. Došlo je vrijeme za dojenje. Djevojka je sjedila pod gustom sjenicom na klupi. Digne se.

Visoka, vitka stupala je Marija po dvorištu; oko bokova svezala si je svilenu pregaču, da u njoj u staji isprazni teška vimena životinjama.

Na čistoj slami, duboko potonule preživaju krave širokim gubicama i okrenu svoje velike nujne oči, k djevojci, kad je ulazila. Tromo podignu pred stolčićem za dojenje široka leđa, pokreću s punim zadovoljstvom duge repove, kad im mlijeko šika u lijepim mlazovima iz vimena. Životinja za životinjom stajala je nad Marijinim koljenima, a iz svog kuta gunđao je bik. Samo je zveketanje lanaca i lijepi zvuk mlazića u pjeneću vedricu oživljavao tišinu.

Najednom opazi Marija, da nije sama. U kralježnici upravo pod plavim uvojcima uhvate je hladni srsi i prođu joj po čitavom tijelu. Nešto nepoznato, čovjek neki buljio je u nju.

Djevojka podigne glavu. Oči potraže same od sebe put k drugim očima, koje su je uporno gledale. Gore, u otvoru za hranu kesilo se lice jednog muža. Bio je crven, čupave brade, neuredne kose. Skitalica, koji je u sijenu nad toplim blagom našao zaštitu pred hladnim noćima, znao je, da je djevojka sama, a selo udaljeno više od pola sata. Jednim skokom, da su se preplašene krave jedna k drugoj stisle, bio je dolje. Kao na obranu podigne Marija stolčić pred sebe. Muž je stajao, a krvave oči ležale su mu na žrtvi. U toj sekundi dopre do djevojke kao utjeha mumljanje bika. „Bezgrešna Gospo, pomozi!" Uz prasak udari stolčić u skitničine noge. Ovaj nešto prokune, nasmije se, spotakne i nasrne prema djevojci. Tad je ona već stajala kraj bika, kraj životinje, koju je samo ona smjela po zatiljku taknuti, koju je još kao tele njegovala.

Zveketući pade lanac; rukom na brnici skrene Marija silne rogove prema strancu. Životinja je ozdo prijetila malenim, podmuklim očima i išla korak za korakom pod pritiskom djevojčine ruke bliže strancu. I polako, kao vječnost išla je tako iz staje preko dvorišta...

Kako je djevojka bila lijepa, kad je vodila životinju. Sad je istom lopov uvidio, čega se mogao dočepati. Životinja u njemu borila se protiv zadahtane životinje. Sve dalje i brže uzmicao je nametnik; sad lebdi nad njim propast. Jedan jedini neoprezni posrtaj na nerav-

vom kamenju mogao ga je stajati života. Svaka kretnja mogla je prouzrokovati, da se životinja otkine iz djevojčine ruke. Bio je već u mnogom groznom položaju, ta skitnica je, pred revolverima žandara, pod kolcima seljaka, ali ovo mu je tjeralo ledeni znoj na čelo.

Natraške, opreznim koracima mučio se do otvorenih vrata upirući bolne oči u zlobne oči bikove. Koljena su mu klecala.

Konačno iza minuta, koje su mu prolazile kao vječnost, stajao je iza vrata; bio je na putu. Ponosita, pokazujući rukom u daljinu, stajala je djevojka pod svodom u sumračju večeri. Bik joj sa strane koracao je kratkim odrešitim koracima. Jednim skokom skoči čovjek u grmlje; bježao je kroz trnje, a ono ga je šibalo; padao je na koljena, krvario iz mnogo rana i mislio, da neprestano iza sebe čuje dahtanje nemani. Bježao je sve dalje i dalje kao da se bori za život i smrt. A iz daleka zvonio je smijeh i oslobođen jasan glas.

Marija dovede bika natrag i potapka mu milo plahticu na vratu. „Hvala Ti, Gospo!" — zavapi sretna. Da li bi se isplatilo uopće govoriti o doživljaju ukućanima, kad dođu i pomutiti im veselje? Čista, srčana djevojka strese glavom, nasmije se, jer je bila ona i životinja — protiv životinje. I životinje je Bog odredio, da nam služe i da nam štite život i čast u pogibelji. Treba samo, da si stečemo njihovo povjerenje svojim blagim postupkom prema njima.

Mijo Jančić.

SAMOUBOJICA.

Spušta se noć. Crni oblaci zastrli su nebo. Mir. U sobi sjedi mladić. Zamišljen. Šapuće

— Osuđen. Na robiju... Čitav život tamo biti...

— Oh, zašto? Zašto je ta sudba baš mene stigla?

Toliki kradu. Varaju. Pa ništa! Meni dosuđena robija... — Osuđen. Zbog prevare, preljubočinstva itd. Grijeh do grijeha. Zašto sam to učinio? Zbog naslade i užitka... Sada dolazi robija. Osramoćeno ime. Lopov. Prevarant...

Ne. Ne. Ne ćete me osuditi. Sam ću se osuditi.

— Smrt! Smrt!

Skoči. Ko mahnit leti van. U tamnu noć.

* * *

Mladić se uspinje na brijeg. Ispod brijega se vijuga Sava.

Vjetar se igra srebrenastim talasima... Na kamen sjedne. Misli:

— Oh, kako su brzo prošli dani nevinog djetinjstva! Otac. Majka. Župnik. Sve moje korake upravljaju na dobro...

Drugovi. Knjige. Grijeh. Sve niže i niže padam...

Sva nervozna trka naša jest plod grijeha. Nemamo mira... Zadovoljstva... Tražimo ga... U grijehu...

Iz našeg srca čupamo Boga. Dižemo se na Njega. Trčimo za grijehom, da Ga zaboravimo... Sred tišine noćne dolazi nemir. Muči nas. Kopa crv u duši... Sve ono što si utvaramo da je bajka, postane zbilja i ne da nam mira.

— Ti si osuđen. Lopov. — šapuće glas.

— Ne. Nisam još osuđen.

— Ti si propao. Robijaš!

Grmi. Mladić skoči. Poleti Savi.

— Smrt. Smrt.

Munja sijevne. Stane. Pred njim stoji križ. U trnju i granju.

— Bože, Bože, ja nisam Tvoj. Uvijek sam radio protiv Tebe i zakona Tvoga! Ne. Ja nisam Tvoj.

— Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni!

Munja sijevne opet. Pred njim se pokaže dumača. Još korak — i gotov je. Trgne se natrag.

— Dođi. Ja sam Oproštenje i Milosrđe!

Poleti križu.

— Kriste! Kriste! Smiluj se.

Kroz trnje i granje sav izranjen dolazi križu. Ljubi mu grozničavim usnama noge i moli.

— Kriste. Oprosti. Oprosti. Griješio sam u oholosti svojoj. Oprosti mi. Spasi dušu moju. Primi me k svojem stadu...

U srce ulazi mir. On je spreman dati zadovoljštinu za svoje grijehe...

Karlo Ivančić.

OROŠENE IVANČICE (NASTAVAK.)

MARIJAN.

„Ivančice, Ivančice", nježno se prijetio rukom stari Ljerko prema njoj.

„Zar sam nešto skrivila?" zapita ona, „kad mi se prijetite, milostivi gospodine".

„Ništa i mnogo", odgovori starac.

„Što sam dakle kriva?" opet će ona. Starac joj stane sada tronutim glasom govoriti:

„Vi otpremate ljude samo u duhovni stalež. Ivanka ste spremili u sjemenište, Ljubicu u Karmel, da nisam tako star, jamačno bi i ja bio otpremljen u koji samostan. No slušajte sada. Ja vam nisam naumice nikada pripovijedao ništa o mojem dragom Marijanu. Ja sam znao sve, jer mi se on povjerio. Kad ste ga vi onako odrješito odbila, otišao je on u Francusku u samostan trapista u Klervo. Sad sam baš dobio vijest, da je umro ondje na glasu svetosti. Stigle su mi i jedne novine. Možete ih uzeti, pa pregledati slike o tom samostanu. Nadođe li zgoda, ja ću vam jednom prevesti kratak ovaj i pobudni životopis pokojnoga Marijana. Uzmite novine, pogledajte i kasnije mi vratite."

Stari Ljerko nije znao, da se Ivančica zatvorila u tišinu svoje sobice, po nekoliko puta pomno pročitala životopis Marijanov, prevela ga na hrvatski i unijela u svoje zapiske. Pročitala ga je s velikim ganućem i sa suzom u oku. Život je Marijanov zbilja pobudan. Opisao ga je neki njegov francuski prijatelj ovako:

„Neka svijetle vaša dobra djela pred ljudima, da slave Oca vašega, koji je na nebesima. Neka i ovaj životopis svijetli u našoj francuskoj katoličkoj javnosti, neka po njem upoznadu neumrle duše, kako je sladak Gospodin onima,

koji Ga ljube. Neka svaka duša vidi, da, uz Gospodnje milosti, može i slabašan čovjek koracati vrhunaravnim stazama. Neka upoznade svaki razumni stvor Božji, od kolike je vrijednosti molitva i žrtva za bližnjega.

U klervoškom samostanu umro je tiho, mirno i spokojno o. Placid, svećenik trapističkoga reda. K nama je u Francusku pohrlio iz udaljenih hrvatskih gora u Jugoslaviji. On je pravo dijete hrvatskoga katoličkog pokreta. Od prvog razreda gimnazije bio je članom Marijine Kongregacije i katoličke organizacije. Uvijek se odlikovao nježnom pobožnošću i velikom marljivošću. Gimnazijske je nauke svršio u bijelom Zagrebu. Ondje je učio i pravo na zagrebačkom sveučilištu. Kao sveučilištarac bio je članom njihovoga društva Domagoja. Kad je svršio nauke i postao doktorom prava, dao se na advokatsko zanimanje u jednom lijepom trgovištu Hrvatskoga Zagorja, gdje mu još i sada živu roditelji na svom imanju. U tridesetoj godini života zaželio je saviti svoje obiteljsko gnijezdo. Kako nije pitao za blago ovoga svijeta, zanijela mu je srce neka vrijedna i pobožna mlada djevojka, sobarica kod njegova ujaka. Zavolio ju je iskreno. Htio je povesti u svoj dom i povezati se s njome sakramentom ženidbe, ali ona nije nikako htjela privoliti. Opisivao ju je kao pobožnu dušu, koja je čeznula samo za onim, što je više približuje Gospodinu i nebeskoj Majci. Zato nije nikako pristala da pođe za njega, premda joj srce nije ostalo hladno za dobroga Marijana. Volila je molitvu i žrtvu, i htjela je tu žrtvu prikazati Gospodinu. Marijan je ostavio dvorac svojega rođaka, da ne smeta djevojci. Pošao je na duhovne vježbe u jedan njihov trapistički samostan, i nakon toga pohrlio ovamo u Klervo, da se sav posveti Gospodinu. U redovničkom životu bio je svakome na izgled. Svako i najmanje i najteže pravilo sv. oca Benedikta vršio je do najmanjih sitnica iz ljubavi prema Bogu. Za njega se smije i mora kazati, da ga je ljubav Kristova posvema prožela. Ta ga je ljubav prikovala uz tolike pobožne vježbe, odvela k umnim poslovima, koje su mu poglavari odredili, i snizila do napornih težačkih posala, koje je isto tako revno obavljao. Živio je svetački i umro je svetački. Prije, nego li je stupio u samostan, kazivao je, da je u svom životu uvijek odlučio pokoravati se svetoj Volji Božjoj. Svoju je odluku vršio do zadnjega daha smrtnog života. Mirno je ležao u svome lijesu i nakon svete pričesti u tihim molitvama izdahnuo...

Prema njegovom pripovijedanju, prije polaska u samostan, mislim, da se ona vrhunaravna duša u domovini mnogo za njega molila, a i on nije jamačno uz Gospodina zaboravio na nju. Uzajamne molitve i žrtve iz ljubavi prema Spasitelju imadu veliku vrijednost pred Njim, jer su nasljedovanje Njegovoga života. Cijeli je naime njegov zemaljski život bio životom molitve i žrtve za nas, ljude, i konačno je svršio mukom i smrću, to jest presv. Žrtvom na križu. Dragi je pokojnik lijepo razumio ovaj nauk nebeskog Učitelja, po njemu živio i sretno preminuo. Jednostavni križ na grobu nosi natpis: O. Placid, svećenik, a spomenica samostana svršava njegov životopis riječima: O. Placid bio je u svijetu dr. Marijan Z. advokat u svojoj domovini, a uzor kreposti u našem samostanu."

Ivančica je ponovno čitala svoj prijevod životopisa Marijanova, i odnijela ga djetinjom prostodušnošću pred svetohranište Gospodnje, da ga i ondje pred Spasiteljem pročita. Kad je pročitala ove pobudne redke, zaronila je pred Gospodinom u razmatranje:

„Premili moj Isuse! Hvalim Ti i tisuć puta Ti hvalim na toli velikim milostima, kojima si uresio dušu pokojnoga Marijana. I mene si obasuo mnogim i premnogim milostima. Znam, da ne bi ni malo sagriješila, ni Tebe ožalostila, da sam se odazvala njegovom nježnom pozivu. Teški bi si život olakšala, a ipak bi mogla i Tebe ljubiti. No Tvoj je poziv bio nježniji i miliji. Ti si ga popratio svojom milošću i ljubavlju k žrtvi. Tvoja je to bila milost i jakost, da sam mogla pregaziti svoje srce i zatomiti svoje osjećaje, ostati ovdje uza Te u siromaštvu i žrtvi. Hvala Ti, od srca hvala! Ono bi bilo lijepo, a ovo je ipak ljepše. Neznam, kako je on slutio, da ja molim za njega. Ti znadeš, da sam to činila rado. Kadgod sam molila za pokojnoga Stanka, onda sam dodala i koju molitvicu za Marijana. Nisam u tom pogledu imala druge nakane, nego, da mu isprosim od Tebe sreću u životu i vječnosti. O, kako si mu izobiljnu sreću udijelio. Moj premili Isuse, na ovu kiticu ivančice, koju sam Ti sada donijela teku suze zahvalnice i suze ganuća. Ti si uistinu neizreciva Ljubav, i ja Ti hvalim, da sam postala dionicom Tvoje ljubavi..."

Ivančica je još dugo ostala u crkvi u večernjoj polutami, molila je za Ivanka i napose preporučivala Spasitelju dušu Stankovu i Marijanovu.

U BIJELI ZAGREB.

Ivančica je putovala u bijeli Zagreb. Tako je zaželio Ljerko, tako je željelo i njezino srce. Nije se usudila ni pomisliti na to, ali predobri je Gospodin tako odlučio. Jednoga dana kazao je Ljerko:

„Ivančice, vi ćete u Zagreb, da prisustvujete svećeničkom ređenju našega Ljerka."

„Smijem li na to i pomisliti?" tronuto zapita Ivančica.

„Ja vas šaljem onamo, i sve ću troškove sam namiriti. Vi ste sad u mojoj kući već skoro dvadeset i tri godine, a, osim puta u Lurd, nisam vas ničim nagradio. Idite u Zagreb, ostanite ondje barem tjedan dana. Putujte što prije. Dok imade Ljerko duhovne vježbe, razgledajte si malo grad i odmorite se malko na taj način. Eto vam novaca, i tamo si uredite sve po želji. Znam, da će vas najviše veseliti, kad budete ugledali Ivankovo ređenje. Imate pravo na to sveto i uzvišeno veselje, jer ste ga vi zapravo uzgojila za svećeničko zvanje."

Ivančici se sve činilo kao prekrasni san, no doskora je vidjela, da je to lijepa zbilja. Pripremila se za put, uzela je sobom najnužnije stvari i nekoliko kitica divnih, velikih alpinskih ivančica. Radost njezinoga srca ne bi mogao nitko tako lahko opisati. Duša joj se napunila

nekom neopisivom milinom i slatkoćom. Promatrala je iz brzoga vlaka krasote bratske Slovenije, divila im se i neprestano pozdravljala Euharistijskog Isusa u onim crkvama, kraj kojih je željeznica projurila. Maštom su joj letile tolike bolne i tolike slatke uspomene iz prošlosti. Ovuda se pred dvadeset i tri godine vozila na Gorenjsko kao jadna izbjeglica iz svoje domaje. U naručju je držala maloga Ljerka, sanjala o svome sinu kao budućem svećeniku. Nakon mnogo godina, molitava i žrtava, nakon premnogo milosti Gospodnjih njezine se sanje ispunile. Ona putuje u Zagreb, da gleda svoga Ivanka, doskora mladoga svećenika. Srce joj je sve življe i življe kucalo, htjelo je iskočiti napolje od silnoga uzbuđenja. Brzi je vlak projurio već preko Sutle, ona je ugledala Hrvatsko Zagorje i doskora vrhove tornjeva zagrebačke katedrale. Već je iz daljine zapazila, da je Zagreb sada veliki grad. Kamo će i kako će sada kroza nj. Da se najprije zaputi u sjemenište ? Da najprije vidi Ivanka ? Ne ! Dubina joj je duše šaputala: „Budi zahvalna Premilome za toliku milost. Ti Mu nosiš kiticu ivančica, poprati je i kiticom žrtvice." „Hoću, moj premili Isuse," uzdahnula je ona, „hoću, hoću."

Stupivši na zagrebačko tlo, skrenula je ravno prema svetištu presv. Srca. U dubokoj molitvi kleknula je pred ono svetohranište, pred kojim je skoro pred dvadeset i tri godine klečala. Kleknula je i pred kip Gospe Lurdske, stavila je i na jedno i drugo mjesto po jednu kiticu ivančica, orošenih suzom ganuća i zahvalnosti... Molila je i molila i najsretnijom bi se osjetila, kad bi mogla u tom dragom svetištu i cijelu noć proboraviti u molitvi i zahvali.

(Nastavit će se.)

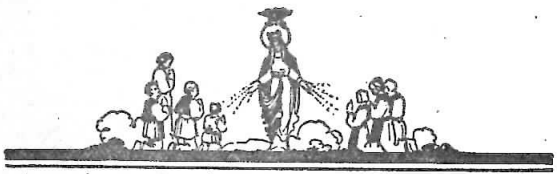

GOSPA DOBROG SAVJETA

UZVIŠENJE SV. KRIŽA

U Crkvi katoličkoj slavi se blagdan „Uzvišenja sv. Križa" dne 14. rujna. Sv. Križ Spasiteljev našla je carica Jelena, Majka Konstantina Velikoga. Jedan je dio poslala u Rim, a drugi se čuvao u crkvi na brdu Kalvariji. Kako je Istočno Rimsko Carstvo po malo propadalo radi navale Arapa i Perzijanaca, a kasnije Turaka, dogodilo se u sedmom vijeku, da je perzijski kalif osvojio i svetu zemlju Palestinu. Tom je prigodom odnio mnoge dragocjenosti i svetinje iz palestinskih crkvi u Perziju. Među inima odnio je i sv. Križ Gospodnji iz Jeruzalema. Bizantijski car Heraklije se, u nevolji pred neprijateljima, neprestano molio Bogu i postio u tu nakanu, da ga pomoć odozgo ojača u borbi protiv nekrstu. Gospodin se milostivo obazreo na molitve cara i pobožnoga naroda, pa su bili Perzijanci u krvavoj bitci odlučno poraženi. Kozro-a, njihov vladar, morao je napustiti svoje vladalačko prijestolje, a njegov sin je sklopio s carem Heraklijem mir. Po tom miru vraćena bi Palestina carstvu, no car je stavio još i druge razne uvjete mira, među prvima pak taj, da mu se vrati sv. Križ Isusov. Ono slavlje, zanos i veselje, koje je zavladalo u Jeruzalemu, kad bi onamo dovezen Križ Spasiteljev, ne može si nitko tako lahko predočiti. Car je došao u grad, i zaželio, da križnim putem, kojim je nekoć s Križem na leđima prolazio Božanski Otkupitelj, ponese sada on sam taj sveti znamen našega spasenja na brijeg Kalvariju. I on i svi prisutni bili su smeteni jednim čudom. Kad je car uzeo na leđa Križ, nije mogao ni koraka načiniti. Nato pristupi k njemu jeruzalemski biskup Zaharija, i upozori ga: „Care, ovako odjeven u vladarsko raskošno ruho, i okićen zlatom i dragim kamenjem, ne prilikuješ siromašnom Isusu, koji je ubog i sav izmučen ovuda nosio taj sveti Križ." Vladar je razumio opasku pobožnoga biskupa, skinuo sa sebe svoje odijelo, obukao odjeću nekoga prosjaka, i sad je mogao s Križem naprijed. Tako bi u svečanoj povorci donesen sveti Križ Gospodnji na Kalvariju, i uzvišen u tamošnjoj crkvi.

Uzvišenje svetoga Križa mora imati za nas mnogo pouke. Križ Gospodnji mora se uzvisiti u srca svakog pojedinog kršćanina katolika. Lijepi je običaj u našim katoličkim krajevima, da ljudi podižu propela na svojim cestama i raskršćima. U školama još i danas postoji propelo. U nekim bolnicama jednako imade propelo svoje časno mjesto na utjehu jadnim bolesnicima. U staro vrijeme bio je križ na vidljivome mjestu i u svim uredima, no danas toga, na žalost, više nema. Vjernici moraju sami nastojati oko toga, da se svagdje, ne samo u njihovim kućama, nego i izvan njih stavi križ Isusov. U križu je naime spasenje u križu je život, u križu nam je sve.

Naš molitvenik lijepo naglasuje u križnom putu ove misli: U križu je spasenje, u križu je život, prigrli zato križ, da živiš u vijeke. Nije sve u onom liku, u propelu. Ono je samo sveti znak našega otkupljenja, ali ono i traži, da ga prigrlimo. To pak znači život po križu, cijeli naš i privatni i javni život imade biti udešen po nauci svetoga križa Iz svojega križa propovijeda nam Spasitelj sve one istine, koje smo dužni vjerovati, da se spasimo. Odanle nam ujedno i propisuje svoj zakon, Božje i crkvene zapovijedi, koje smo dužni vršiti, hoćemo li postići vječno blaženstvo. No iz Križa se najljepše a ujedno i najzanosnije razlijega po cijelom svijetu i kroz sve vjekove Kristova propovijed o strpljivosti, predanosti u sv. Volju Božju i o ljubavi k Bogu i bližnjemu. A strpljivo i predano u sv. Volju Božju živjeti, prožimati sva svoja djela ljubavlju prema Bogu, iskazivati pravu djelotvornu ljubav svakom između bližnjih, bio li nam prijatelj ili neprijatelj, to uistinu znači prigrliti križ. Kako li je sretan takav kršćanin katolik, koji tako grleći križ, prolazi kroz ovozemski život. Taj se zbilja smije pouzdano nadati, da će mu Propeti udijeliti milost da na samrti s križem u ruci i grleći i ljubeći to propelo predade dušu svoju u ruke vječnoga Suca

Dr D. Hren.

Najbolji kalendar za hrvatsku obitelj sigurno je

„DANICA"

koju već kroz dugi niz godina izdaje Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima i koja je dobro poznata po svim našim selima i gradovima.

Cijena joj je 10 dinara, za jeronimske članove 7 dinara.

LURDSKA ČUDESA

DVA ČUDESNA OZDRAVLJENJA

Donosimo dva ozdravljenja, koja premda nijesu službeno utvrđena po „Uredu za liječničke konstatacije", to ih ipak ne možemo mimoići šutnjom, jer nose na sebi iste biljege kao i sva ostala potvrđena ozdravljenja.

1) U gradu Marseille (Marsej) u ulici Savournin stanuje pekar Armand Dupuy sa svojom obitelji. Šest godina liječio ga je dr Toinon od bolesti otoka krvice. Na obim nogama imao je po jednu veliku zagnojenu ranu u opsegu 4 cm promjera. Rane su bile strašne osobito ona na desnoj nozi; s unutarnje strane desnoga bedra pokazivala se žila, kako veli pekarova supruga, velika kao „crijevna nadjevica". Dr Toinon veli u svom izvještaju: žila je imala obujam dvaju palaca, stavljenih jedan do drugoga. Tako je bilo u srpnju 1931. godine za vrijeme liječničkog pregleda.

Žena pekarova gospođa A. Dupuy pođe na lurdsko hodočašće. Na povratku donese sa sobom jednu bocu čudotvorne lurdske vode i reče svojoj okupljenoj porodici: „Pit ćemo svi od ove vode, da isprosimo od nebeske Majke zaštitu nad svima nama." Tako i bi. Svi su okusili malo od te vode, a bolesni pekar reče svojoj ženi: „Ja bih volio čašu dobra vina!" — Taj dobar čovjek, strven od velikih bolova nije bio uvijek dobre volje, to je posve i razumljivo. Što više, prešlo mu je u naviku, te se često mnogo tužio i nestrpljivo jadikovao.

Isprazniла se čaša... i čitava boca.

Sjutradan bila je gospođa Dupuy sva iznenađena nad šutnjom svoga muža, koji se nije ni najmanje tužio ni uzdisao. Tri dana iza toga začuđeno će najstariji sin majci: „Majko! Zanimljivo! Otac više ne jeca od bolova!" — „Da, to sam i ja zamijetila", — odgovori ona, — „valja vidjeti, što je".

„Reci, Armande, kako je!... Ti se više ne tužiš. Reci nam, je li bolje ili...!"

— Da, bolje mi je, ne trpim više!

— Ali onda treba pogledati...

Skinu ovoj i imadu što vidjeti. Rana i gnojenja više nema, a i „crijevne nadjevice" je nestalo. To je bilo početkom kolovoza. U prvoj polovici rujna dođe dr Toinon da pregleda svoga bolesnika i on ustanovi, da je bolesti uistinu posve nestalo. Nema više rana, brazgotine su suhe, ne gnoji se više, žile se veoma umanjila i zauzela oblik „končane uzice".

Dakle očevidno čudesno ozdravljenje.

Važno je još spomenuti i to, da gđa Dupuy nije izravno zatražila od blažene Gospe, da joj ozdravi muža, nego je zaprosila samo Njezinu zaštitu nad čitavom obitelju; — a i od jednog liječničkog pregleda do drugog prošla su gotovo dva mjeseca.

*

2) Teodor Verhecke, nastanjen u Lichtartu (Belgija) pao je 1918. godine za vrijeme svog zarobljeništva s visokih ljestava. Uslijed toga noge su mu se ispod bedara previnule i od 1926. godine bio je primoran, da hoda po koljenima poput bogalja, koji se ne može služiti nogama. — Dođe u Lurd u srpnju 1931. godine s anverskim hodočašćem. Za vrijeme svog boravka naglo ozdravi; noge mu se isprave i on stade pravilno hodati. Dr Vallet, predsjednik Ureda za liječničke konstatacije ustanovi veliki žulj na koljenima, koji je dobro pokazivao, da je nestalo prijašnjeg načina hodanja. Sretni ozdravljenik vrati se kući posve uspravan.

I ova dva ozdravljenja dva su bisera u kruni lurdske Djevice i jasno pokazuju ljubav Marijinu prema ljudima, koje ljubavi ne će nikad nestati.

Priredio: **Josip B.**

DAROVI ZA OLTAR KRALJICE HRVATA U JERUSALIMU.

Osim darovateljima, koji su oglašeni u prošlim brojevima našega lista, njima su se pridružili još ovi: Po 135 Din: I. Strojan iz T. — Po 120 Din: P. Šimeti. — Po 112 Din: Stevo Križan za M. Tomić iz Benoit Wis Box 36. — Po 100 Din: D. Bolkovac iz Sv. I. Ž. i + R. Slijepčević iz G. — Po 76 Din: F. Pedljo, Majdan. — Po 55 Din: J. Klarić iz Crested Butle. — Po 51.75 Din: Gj. Martinović iz H. — Po 50 Din: B. Gašparović iz V., M. Dukarić iz Š., M. Capan iz D., J. Đurović iz D. — Po 40 Din: J. Šipek iz D., R. Ropar iz Delavare Ave. — Po 60 Din: S. Križan iz Benoit, V. Grgić iz S. i A. Čolić iz B. — Sakupili 30 Din., J. Popić iz O., I. Matković iz D., E. Boljkovac iz N., J. i M. Vugrin, Gkj. Barišić, M. Herceg iz B. i L. ud. Boković iz B. — Po 25 Din: A. Savić iz D. i D. Lukunić iz S. M. — Po 20 Din: M. Ivančić iz P., fra A. Mutić iz V., Š. Hanik iz K., M. Car iz C., M. Hu, dolin iz B., E. Šokčević iz S. M., I. Pajnić iz F., F. Žak iz V., B. Banić iz T., N. Doljanin iz T. N. Divović pk. I. iz B., Dž. Mruara i K. Mruara iz S., M. Žuvić iz O., M. Abraham iz T., B. Kandija iu G., H. i K. Pozojević iz K., J. Vrban iz C., M. Kras iz Č., P. Mirković iz V. R., L. i D. Dekanić iz R. — Po 17.50 Cin: M. ud. Medak iz K. — Po 15 Din: L. Vidaković iz S., A. Grandić i K. Vukasović iz B. — Po 13 Din: T. Janieš iz R. G. — Po 12 Din: M. Matijević iz T. — Po 10 Din: L. Milašić iz B., F. Kovačić iz M. B., A. Stilinović iz G., S. Aleksijeva iz B., K. Perinović, R. Valčićak i T. Slivčak iz G., F. Lukačević iz G., K. Polović iz D. R., Zv. Baica iz D., Žur., Sv. M. na M., J. Bohnec iz G., M. Franić iz N. P., M. Škutarić iz Ž., M. ud. Barbalić iz Z., i T. Školjarev iz K., M. Neretić i V. Dorotić iz S., S. Mičević iz P., M. Paljušić iz S., M. Jelić, A. i F. Petričević, B. Milošević, J. Jurić, I. Lovrić i M. Milinković iz S. M., J. Kontil iz S., I. Čala iz F. i N. N. iz S., J. Jovanović iz O., S. i I. Šipek iz D., K. Lovreković iz C., K. Grivić i Z. Reste iz N. P., I. i B. Goldašić iz L., A. M. Bulić, K. Skljarov i K. Pavišić iz T., K. Lunić, Z. Kraljić i B. Kraljić iz O., P. Perković, M. Sekula, J. Krivić i M. Radić iz R., I. Dekanić iz R., K. F. i J. Petrović iz G., L. Mirković, M. Mirković, Z. Mirković, S. Dužić, A. Dužić, D. Švorinić, I. Gasković, M. Mirković, Milka Mirković, U. Garković, M. Ugkšić, A. Garković, R. Garžino, M. Mirković, Marija Mirković, J. Mirković, Marija Uglešić, M. Ugkšić, M. Garković, M. Mirković, A. Uglešić, L. Uglešić, A. Uglešić, Don V. Cvitanović, M. Uglešić i Marija Ugkšić iz V. R., J. Petričević iz T., A. Jurić iz K., M. Vorgić iz L., M. Hrastić i T. Baleško iz M., R. Fiember iz K., M. Vernik iz T., M. Klarić iz P. i J. Maskarić iz A., Pribisalić iz D. — Po 5 Din: F. Jerković i V. Jukić iz X. M. i V. Pleše iz K.

Svima plemenitim darovateljima, koji se i u ovako teškim prilikama žrtvuju da doprinesu svoj obol, neka je od Isusa i Njegove Preblage Majke najljepša nagrada, koju Oni nikome ne ostaše dužni. U mjesecu rujnu se slave blagdani bl. Djevice Marije — Mala Gospa, Presveto Ime i Sedam Gospinih žalosti. To su značajni blagdani za Marijine štovatelje, koji nastoje, da u svemu ugode Nebeskoj Kraljici. Oltar, koji će biti podignut u Jerusalimu služit će slavi Majke Božje, zato svakom Marijinom štovatelju treba da bude misao da što prije vidi ostvarenu veliku misao — hrvatskog oltara Kraljici Hrvata u Jerusalimu. Prinosi se šalju na Odbor za Gradnju oltara Kraljice Hrvata, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

DAROVI I ZAHVALE.

ZA „KUĆU DOBRE ŠTAMPE":

Darovali su: Bošnjak S., Kloštar Podr. Din 10.—, Dukarić Mijo, žand., Šemovec, Din 10.—.

Silvestar Kanjuh, R. Krstur. Bio sam u velikoj neprilici i utekoh se Gospi Lurdskoj. Kroz nekoliko dana nevolja je prošla. Od srca Joj se zahvaljujem, neka je vječna slava miloj našoj Gospi Lurdskoj.

Tko ljubi i štuje nebesku Gospu, darovat će barem 10 dinara za oltar Kraljice Hrvata u Jerusalimu. Darovi se šalju na Društvo sv. Jeronima. Svaki takav darovatelj dobiva na dar sličicu s cvijetom iz Svete Zemlje.

VJESNIK SV. JERONIMA
UREĐUJE DR JOSIP ANDRIĆ

NA EUHARISTIJSKOM KONGRESU U IRSKOJ

(NASTAVAK).

Kraljevski doček Zamjenika sv. Oca Pape.

Na svaki međunarodni euharistijski kongres šalje Sv. Otac Papa jednoga kardinala, da bude njegov zamjenik i zastupnik na kongresu. Tako je za euharistijski kongres u Irskoj od Sv. Oca Pape bio određen

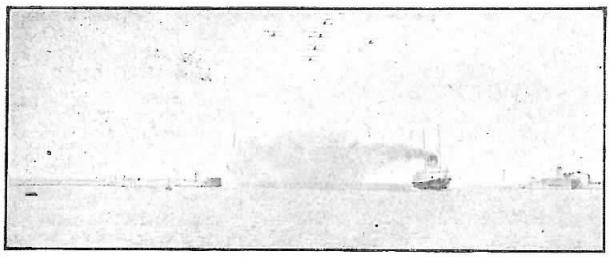

PAROBROD, KOJIM JE PAPINSKI LEGAT DOPUTOVAO U IRSKU
U visini lete aeroplani u obliku križa

kardinal Lorenzo Lauri, da ondje bude Papinski Legat (zastupnik).

Prije nego što je kardinal Lauri krenuo iz Rima put Irske, primio ga je Sv. Otac Papa u posebnu audijenciju, dao mu sve upute za kongres i dao mu posebno pismo, što ga je Sv. Otac Papa napisao irskom narodu za taj veličanstveni euharistijski kongres. Tako je Papinski Legat krenuo posebnim vlakom iz Rima 16. lipnja i stigao u Pariz 17. lipnja, t. j. onaj dan, kada smo mi Hrvati kretali iz Zagreba za Irsku. Iz Pariza stigao je zamjenik Sv. Oca Pape u nedjelju 19. lipnja preko francuske luke Boulogne i engleske luke Folkstone posebnim vlakom engleske željeznice u London, gdje se zadržao samo 15 minuta, dok je stajao vlak. Na londonskoj stanici (Addison-road station, West Kensington) dočekalo je Papinskog Legata preko 2000 londonskih katolika kličući mu zanosno. Osobito je ganutljivo bilo, kako su stotine žena sklopljenih ruku pružale svoje krunice prema zamjeniku Sv. Oca Pape, da im ih on blagoslovi.

Iz Londona stigao je kardinal Lauri u grad Chester, gdje je odsjeo, da prenoći. I tu je bio veoma svečano dočekan, a osobito su se kod toga istakli Irci, kojih tu živi veoma mnogo. Po svim ulicama je klečao narod, kuda je Papinski legat prolazio do svoga noćišta, trista članova društva katoličkih mladih ljudi pravilo mu je počasnu stražu, a cijelim gradom su se orili poklici: „Živio Papa!" Drugo jutro su engleske novine prilično nezadovoljne i kivne pisale o tom, kako je zamjenik Rimskoga Pape, kojemu se Engleska prije 400 godina iznevjerila, prošao kroz Englesku upravo u kraljevskom slavlju.

U ponedjeljak 20. lipnja, kad smo mi Hrvati stigli u London, doputovao je kardinal Lauri u englesku luku Holyhead, gdje se — jednako svečano dočekan — ukrcao u posebni parobrod „Cambria" i zaplovio preko Irskoga mora prema glavnoj irskoj luci Dun Laoghaire (Kingstown).

Parobrodu Papinskoga Legata poletjelo je ususret šest irskih aeroplana, koji su cijelo vrijeme vožnje po moru letjeli iznad parobroda u obliku križa. Sam parobrod bio je sav iskićen papinskim žuto-bijelim i kongresnim modrim zastavama.

Dok se tako Papinski Zastupnik parobrodom približavao Irskoj, spremala se Irska, da ga što veličanstvenije dočeka. U luci Dun Laoghaire čekao je dublinski nadbiskup Byrne s drugim biskupima, zatim predsjednik irske vlade De Valera sa svojim ministrima i nepregledno mnoštvo naroda. Sva luka i grad plivali su u moru zastava i zastavica.

Kad se parobrod ukazao u daljini, zagrmiše topovi, zazvoniše zvona, zasviraše pištaljke sviju parobroda i tvornica, a iz tisuća grla zaori oduševljeno klicanje, koje je doseglo vrhunac, kad je deset minuta kasnije s parobroda sišao Papinski Legat pozdravljen najprije od dublinskoga nadbiskupa a zatim od predsjednika vlade De Valere, koji je pokleknuo i poljubio prsten zastupniku Sv. Oca Pape.

Cijelim putem od Dun Laoghairea do Dublina, dugim oko 11 kilometara, bilo je uz cestu nebrojeno mnoštvo naroda, koje je pozdravljalo Papinskoga Zamjenika. A na ulazu u glavni grad Dublin, gdje se dižu dvije kule, uspela se dva svečano odjevena trubljača s bijelim vlasuljama, koji zatrubiše, kad se pokazao auto, u kojem je dolazio Papinski Legat. Tisuće i tisuće glava, koje su se tu bile natisnule, zatalasaše se, a gromko klicanje odjekne, kud ti je pogled dopirao. Na posebnom

PAPINSKI LEGAT PRED ULAZOM U DUBLIN
Sjedeći na O'Connellovu stocu odgovara na pozdrav dublinskoga načelnika

povišenome mjestu bio je načelnik grada Dublina s cijelim gradskim zastupstvom. Kardinal Lauri se također uspeo na to povišeno mjesto i sjeo u stolac, koji je nekad pripadao irskom velikanu Danielu O' Connellu, a njemu s jedne strane dublinski nadbiskup, s druge predsjednik irske vlade. Tu je dublinski gradski načelnik pozdravio Papinskoga Zastupnika i predao mu spomen-dar grada Dublina. Nakon zahvale kardinala Legata odvezao se kroz dublinske ulice, prepune naroda i svečano iskićene, do prokatedrale, u kojoj je cijeli doček u nazočnosti od stotine biskupa, nadbiskupa i kardinala te mnoštva drugih odličnika završen svečanim blagoslovom.

Od svečanosti do svečanosti.

Izakako je u Dublin stigao Papinski Zamjenik, bio je grad u jednom neprekidnom zanosu. Već su bili stigli i bezbrojni hodočasnici s raznih strana svijeta, a drugi su stizali redom u sve one dane. Dotle

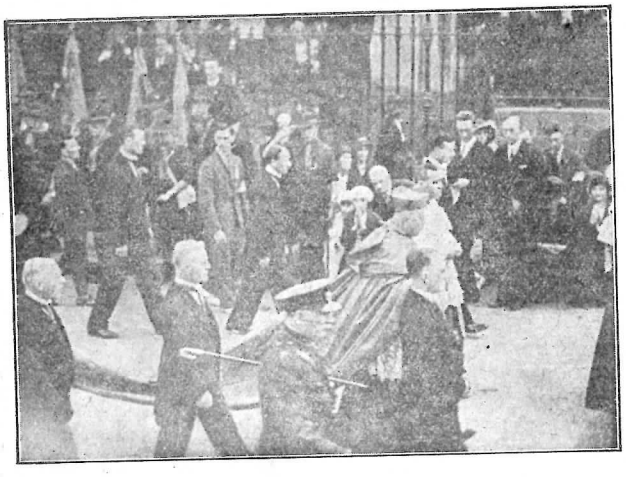

PAPINSKI LEGAT IDE U DUBLINSKU PROKATEDRALU
nakon dolaska u Dublin

su u Dublinu već zaredale velike svečanosti jedna za drugom.

Već drugi dan iza odlaska Papinskoga Legata bila je 21. lipnja njemu u počast priređena vrtna svečanost (t. zv. Garden Party) u vrtu jednoga zavoda, Blackrock College, gdje se skupilo ništa manje nego 20 tisuća gostiju. Bilo je tu na okupu sve, što Irska najodličnije ima.

Isto veče priredila je irska vlada svečano večernje primanje u dublinskom dvoru (Dublin Castle) na počast Papinskom Legatu. Bili su svi biskupi te ostali odličnici. Tu je predsjednik irske vlade De Valera u dvorani sv. Patrika održao Papinskom Zamjeniku govor najprije na irskom, a onda na latinskom jeziku ističući, kako irski narod mora to, što je bio kadar odoljeti navalama neprijatelja, koji su ga kroz stoljeća nastojali uništiti, samo katoličkoj vjeri. Irac se uvijek držao i uvijek će se držati onoga, što piše u slavnoj Armaškoj knjizi (Book of Armagh), narodnoj svetinji staroj preko tisuću godina, za koju se veli, da je prepisana po knjizi napisanoj od samoga sv. Patrika: „Ako ste djeca Kristova, onda ste time ujedno i djeca Rima." Kardinal Lauri odgovorio je, kako mu je Sv. Otac Papa prije odlaska u Irsku rekao, da ljubi Irsku toliko, te joj ne šalje samo običan apostolski blagoslov, nego poseban očinski zagrljaj.

U srijedu 22. lipnja bio je zapravo početak kongresa. U dublinskoj prokatedrali sabraše se kardinali, nadbiskupi, biskupi i drugi predstavnici s cijeloga svijeta. Tu je na latinskom i engleskom jeziku pročitana poslanica Sv. Oca Pape Pija XI., u kojoj Namjesnik Kristov ističe vjernost irskoga naroda katoličkoj Crkvi i slavu apostola Irske sv. Patrika, u čiju je čast podignuto oko 800 crkvi po cijelom svijetu, te podjeljuje apostolski blagoslov irskom narodu i svim učesnicima kongresa. Nakon toga je belgijski biskup iz Namura Heylen, predsjednik međunarodnog odbora za svjetske euharistijske kongrese, predao dublinskom nadbiskupu relikvije (svete ostatke) irskih svetaca sv. Foilana, sv. Monona i sv. Bertuina, koji su djelovali i u Belgiji na polju svete vjere. Na koncu je uzeo riječ Papinski Zastupnik kardinal Lauri, koji je u zanosnom govoru uzveličao irske katolike kao prvoborce katoličke vjere i proglasio kongres otvorenim. S blagoslovom završena je ta svečanost otvorenja kongresa.

Dan irskih muževa.

U četvrtak 23. lipnja, kada smo i mi Hrvati stigli u Dublin, bio je zapravo prvi od četiri glavna dana euharistijskoga kongresa. U 9 sati prije podne bila je u krasnoj isusovačkoj crkvi sv. Franje Ksavera istočna služba Božja na staroslavenskom jeziku, služio ju je ruski katolički biskup Bučić, a pjevao je kod nje irski pjevački zbor, koji je za taj dan naučio pjevati staroslavenske liturgijske pjesme. Da je do te staroslavenske službe Božje došlo, najviše je nastojala gospođica Ana Kristić, Irkinja, kojoj je otac bio Srbin a majka Irkinja, te je po majci postala oduševljena katolikinja, pa se i za naše hrvatske katoličke prilike uvijek zanima. I kod ovog našeg pohoda u Irsku dočekala nas je najprije u Londonu pa zatim u Dublinu, gdje je cijelo vrijeme našega boravka u Irskoj bila s nama Hrvatima.

U 11 sati prije podne bila je svečana pontifikalna sv. misa u prokatedrali. Služio ju je Papinski Legat kardinal Lauri, te su kod nje bili osim 150 biskupa svi sadašnji i bivši irski ministri i drugi odličnici. I sadašnji predsjednik irske vlade De Valera i bivši Cosgrave klečali su tu s molitvenicima u ruci, a ljudi vele, da oni idu i često na sv. pričest. Tako se eto u Irskoj svojom pobožnošću odlikuje nesamo puk nego i njegovi najviši državni predstavnici.

U pol 2 sata iza podne bio je svećenički sastanak, kojemu je predsjedao nadbiskup iz Ottawe, glavnoga grada Kanade. U 3 sata bilo je u kazalištu „Royal" glavno zborovanje na irskom jeziku, a u kazalištu „Savoy" na engleskom.

U 5 sati po podne bilo je hrvatsko zborovanje na katoličkom sveučilištu. Predsjedao je preuzv. g. dr Josip Carević, biskup dubrovački, koji je zasjedanje otvorio ovim govorom:

„Preuzvišena, prečasna i velecijenjena gospodo! Čast mi je kao predsjedniku naše sekcije pozdraviti vas i otvoriti ovo hrvatsko-slovensko zborovanje na ovom veličanstvenom 31. međunarodnom euharistijskom kongresu, na kojem prvi put ovako oficijelno sudjelujemo evo i mi katolici Hrvati. Naša je radost danas na vrhuncu, jer eto dođosmo do cilja, stupismo na posvećeno tlo Otoka Svetaca i zemlje sv. Patrika, da zajedno s irskim narodom proslavimo Euharistijskoga Krista Kralja, koji mora biti središte kršćanskog duhovnog života, privatnog i javnog, središte naših obitelji, naših škola, naših društava i države.

Dođosmo ovamo, da reprezentiramo šest milijuna katolika iz Jugoslavije i da se nadahnemo svijetlim primjerom plemenitog irskog naroda u borbi i radu za vjeru i dom."

Nakon toga je dr Kamilo Dočkal, kanonik i rektor zagrebačkoga bogoslovskoga sjemeništa, održao predavanje: „O značenju presv. Euharistije u misijskom radu uopće, a napose u misijskom radu irskog apostola sv. Patricija i slavenskih apostola sv. Ćirila i Metodija." U tom je predavanju izneseno, kako ono isto, što Irci duguju svom apostolu sv. Patriku, kojega oni i katolici cijeloga svijeta slave ovim kongresom, mi Slaveni dugujemo našim slavenskim apostolima sv. Ćirilu i Metodiju, od kojih smo baštinili misao slavenskoga jedinstva u vjeri, kojoj je središte Euharistijski Spasitelj.

Naše zborovanje posjetili su još preuzvišena gospoda Rafael Rodić, nadbiskup beogradski, dr Nikola Lobrečić, nadbiskup barski, Lajčo Budanović, biskup subotički, zatim zamjenik dublinskoga nadbiskupa, a pažnju nam je iskazao i kardinal Hlond, nadbiskup poznanjski i primas Poljske, koji je, otkako je g. 1928. bio u Zagrebu i posjetio naše Društvo sv. Jeronima, velik prijatelj nas katolika Hrvata.

U isto vrijeme držali su svoje narodne sastanke još ovi narodi: Nizozemci, Englezi, Francuzi, Česi, Nijemci, Talijani, Litavci, Portugizi, Španjolci, Njuzelanđani i skupina istočnih naroda, a istoga dana imali su sastanke i Australci, Škoti, Američani, Austrijanci, Belgijanci, Argentinci i Kanađani.

Vrhunac među svim zborovanjima toga dana bilo je javno zborovanje za muškarce u golemom Feniks-parku pod predsjedanjem samoga Papinskog Legata. Održano je u 8 sati uveče. U Irskoj naime kao i u onim sjevernim krajevima uopće dan mnogo duže traje nego kod nas. Još u pol 11 sati uveče mogli smo lijepo po danjem svijetlu čitati. Tako je i to zborovanje, na kojem je bilo 200 tisuća muškaraca, održano, iako tako kasno, ipak uz danje svijetlo. Trajalo je do iza 10 sati. Na koncu je održan blagoslov, kod kojega je svaki onaj muškarac držao svijeću u ruci, te je milota bilo pogledati ono more svijetala, što je bilo pokrilo golemu poljanu od kojih četrdesetak jutara.

Dan irskih žena.

U petak 24. lipnja bila je u 11 sati prije podne u prokatedrali pontifikalna sv. misa, koju je služio namurski biskup Msgr Heylen, predsjednik glavnog odbora za međunarodne kongrese, a bili su kod nje opet u velikom broju crkveni i svjetovni dostojanstvenici.

U pol 2 sata bio je opet svećenički sastanak, a u 3 sata velika irska zborovanja na irskom i engleskom jeziku. Na tim irskim zborovanjima dan prije i toga dana održana su predavanja o pobožnosti Iraca prema presv. Euharistiji u najstarije doba, u srednjem vijeku, u doba protukatoličkih progona i u današnjoj Irskoj. Tako je dan pregled, kako sva 1500-godišnja povijest Irske odaje jako obilježje u štovanju Euharistijskoga Krista.

U 5 sati po podne bilo je drugo hrvatsko zborovanje u karmelitskom samostanu. Taj su naš sastanak osim naših biskupa posjetili zastupnik dublinskoga nadbiskupa Rev. Kellg, svećenik Very Rev. Oswald Donnelly iz engleskoga grada Liverpoola, zastupnik irskog euharistijskog odbora W. Carrigair, zastupnik irske štampe Séan O' Beirne, koji razumije i hrvatski, zatim pet zastupnika češke delegacije. Dr Antun Pilepić, kanonik iz Splita i član međunarodnog euharistijskog odbora, održao je predavanje o starim euharistijskim spomenicima u Dalmaciji iz prvih vjekova kršćanstva. U ruševinama dalmatinskoga grada Solina nađene su među ostalim dvije glinene svjetiljke jedine takvog oblika na svijetu, a na njima se nalazi euharistijski simbol, a postoje i neki kameni spomenici s euharistijskim kaležima, iz kojih piju pauni i golubovi: te ptice označuju kršćansku dušu, koja pije iz božanskoga kaleža krv vječnoga života.

Iza toga predavanja progovorili su još preuzvišena gospoda nadbiskupi Rodić i Dobrečić, koji su prije nas stigli u Irsku te su nam ispričali i sve ono, što je bilo prije našeg dolaska u Dublinu.

U isto vrijeme, dok smo mi Hrvati održavali svoj sastanak, imali su svoje zborovanje osim onih naroda, koji su već i dan prije zborovali, još i Poljaci, Madžari, Maltežani i Urugvajci.

Veče je bilo posvećeno javnom zborovanju za žene, kojih je na onoj istoj golemoj poljani,

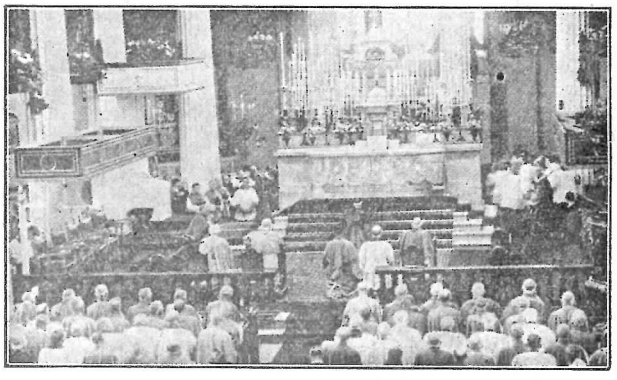

PAPINSKI LEGAT U DUBLINSKOJ PROKATEDRALI

gdje je dan prije bilo zborovanje za muškarce, sabralo se oko 250 tisuća, dakle još više nego muškaraca. Kao i dan prije održani su govori na irskom i engleskom jeziku, pjevane su irske i engleske pobožne pjesme, a na koncu je Papinski Zamjenik podijelio blagoslov tim stotinama tisuća irskih pobožnih žena i majka.

Dan irske djece.

Subota 25. lipnja bila je posvećena manifestaciji irske djece Euharistijskom Spasitelju. Točno u podne održana je na velikoj poljani u Feniks-parku svečana pontifikalna sv. misa, kod koje je bilo oko 150 tisuća djece. Dječji pjevački zbor od 1500 djece pjevao je irske i latinske pobožne pjesme. Toj golemoj dječjoj vojsci katoličke Irske progovorio je toplu riječ zastupnik sv. Oca Pape. A kad je završio i podijelio tom golemom mnoštvu irske djece blagoslov, najedamput zavijori u ruci svakoga djeteta po jedna zastavica, kao da je tih sto pedeset tisuća papinskih, irskih i kongresnih zastavica izniklo iz zemlje, jer je svako dijete sve do toga časa svoju zastavicu držalo savijenu. Ta dječja euharistijska svečanost bila je jedna od najljepših za cijeloga kongresa. Irski narod, u kojem svaka obitelj ima mnogo djece, gradi sigurnu budućnost ulijevajući toj svojoj djeci u srce euharistijsku ljubav.

Toga dana u 10 sati ujutro imali smo mi Hrvati posebnu sv. misu, koju je služio preuzvišeni g. bi-

skup dr Josip Carević u karmelitskoj crkvi sv. Terezije. Iza nas su u istoj crkvi imali sv. misu i Poljaci s kardinalom Hlondom na čelu.

Kako toga dana više nije bilo drugih posebnih kongresnih priredaba, posvetili smo vrijeme razgledavanju dublinskih crkava, muzeja i drugih znamenitosti, a posjetili smo i misijsku izložbu, koja je priređena prigodom ovoga kongresa. Irci su poznati kao jedan od prvih katoličkih misijskih naroda, koji su misionare slali na sve strane još od doba sv. Patrika, pa tako čine i danas. Prvu sv. misu u Australiji služio je irski misionar. Velik broj irskih svećenika ima u svim krajevima, gdjegod katolička Crkva širi svijetlo Kristove istine među poganima. A kako cijeli irski narod mnogo žrtvuje za svete misije, dokazuje to, što je Društvo za širenje vjere g. 1931. sabralo u Irskoj 4 i po milijuna dinara, dok kod nas Hrvata u isto vrijeme za tu svrhu nije sabrano niti sto tisuća, premda smo mi Hrvati mnogo bogatiji narod nego Irci, a ni brojem ne zaostajemo za onim Ircima, koji žive u svojoj domovini. I tu nam irski narod treba da služi za uzor, jer ljubiti svoju vjeru znači i žrtvovati nešto za njeno proširenje.

(Svršetak slijedi.) **Dr Josip Andrić.**

SVETI JERONIM DIJELI NOVE KNJIGE

Ide jesen, idu duge večeri. S njima eto i razgovora o ljetini, o selu, o domu — o svemu i svačemu. Ponekad i ti neprestani razgovori dosade, a često se prometnu i u prazno lomatanje bez značenja i bez smisla. Troši se vrijeme u pukom natezanju, pa eto i rječkanja i svađe. A zar nije bolje i pametnije, da se porazgovoriš ti i tvoja obitelj za tih dugih večeri s kakvim učenijim čovjekom, od kojega ćeš štogod pametna doznati i naučiti ? Misliš, da je to nemoguće ?... No ipak, tu ti stvar omogućuje Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima putem svojih knjiga. Društvo sv. Jeronima pobrinulo se, da svaku njegovu knjigu napiše čovjek, od kojega ti doista možeš mnogo toga naučiti. Stoga kad čitaš bilo koju jeronimsku knjigu, razgovaraš s kakvim učenim čovjekom, koji ti želi dobro i koji te namjerava uputiti u mnoge tebi dosad slabo poznate stvari ili koji putem raznolikih pripovijesti hoće da oplemeni tvoje srce i da te upozori, kako se moraš i kako se ne smiješ vladati u različitim životnim prilikama.

Eto ide blagdan svetoga Jeronima. A do toga blagdana već su sve jeronimske knjige za narednu godinu gotove. Potpuno opremljene i lijepo uređene čekaju da ih dobri Svetac, zaštitnik jeronimskog Društva, ponese širom hrvatske domovine i razdijeli kućama Hrvata katolika. Kroz te knjige govorit će učeni predstavnici hrvatskog naroda svojoj braći, koja se u prostranoj domaji okuplja u dugim jesenjim i zimskim večerima na pametan i koristan razgovor.

Za god. 1933. izdalo je Društvo sv. Jeronima **osam** knjiga :

1. „**DANICA**", kalendar za god. 1933., bogata je sadržajem i slikama. Uz dvobojni kalendarij i sajmove nižu se lijepe priče Štefe Jurkić, Antuna Matasovića i Marka Soljačića, a poredi njih brojni članci iz najrazličitijih područja, koji će mnogo koristiti svojim uputama i poukom. „Danica" je najbolji, najstariji i najpoznatiji hrvatski kalendar, koji treba da se nađe u svakoj hrvatskoj kući !

2. Nadbiskup vrhbosanski napisao je za hrvatski puk „**EVANĐELIST**", nedjeljna evanđelja s tumačenjem i slikama. Ta će knjiga služiti kao najljepše nedjeljno nabožno štivo našim obiteljima. U toj knjizi se evanđeoski nauk primjenjuje na različite suvremene prilike i pokazuje se put, kojim u bezglavoj današnjici treba da idemo, ako želimo doći do vječnog blaženstva.

3. Pored tih knjiga izašla je među redovnim izdanjima Društva sv. Jeronima pripovijest „**BARUN IVIČA**". Napisao ju je najveći hrvatski romanopisac August Šenoa, koji je preminuo pred punih pedeset godina. U toj se pripovijesti opisuje žalosni život i rasulo jedne obitelji iz okolice glavnog grada Zagreba na način, kako to samo Šenoa znade. Čovjek na dušak čita od prvog do zadnjeg retka i u njemu se nešto buni i lomi — htio bi da pomogne pravednicima i da uništi zlobu i nepravdu, koja često pograbi duše i nosi propast nevinima i dobrima.

4. „**CRVENA DJETELINA**" poučna je knjiga, koju je napisao dr V. Mandekić. Bogato je ukrašena slikama, a daje zgodne upute o gajenju te tako važne privredne biljke. Od tog će razlaganja naš seljak crpsti mnogo koristi ; a ako se bude poveo za uputama, koje mu ta knjiga propisuje, pokazat će smisao za napredno gospodarstvo i sigurno poboljšati svoje prilike.

Eto te četiri knjige sačinjavaju redovna jeronimska izdanja za god. 1933. Svaka pojedina od njih stoji 10 dinara ! Jeronimski članovi, koji naruče sve te četiri knjige, dobiju ih za ciglih 20 dinara ! Dakle za polovicu cijene !

Pored tih knjiga Jeronimsko Društvo izdalo je još četiri knjige izvanrednog izdanja. I od njih svaka stoji 10 dinara ! Ali i njih jeronimski članovi dobiju za polovicu cijene (t. j. za 20 dinara), ako sve četiri zajedno naruče. Knjige izvanrednog izdanja su ove :

5. „**HRVATSKI JOB 16. VIJEKA**", knjiga o junačkom Karloviću, napisao Petar Grgec.

6. „**PALČIĆEV KRALJEVSKI LET**" i druge pripovijesti, koje je napisala Jagoda Truhelka.

7. „**SVETA MALA TEREZIJA**", život poznate i obljubljene svetice, napisao Lovre Katić. Knjiga je bogato ukrašena slikama i svatko će htjeti da je ima u svojoj kući.

8. „**ČOVJEK**", gluma, koju je napisao Hoffmanstal, a u stihovima preveo dr Bogdanović.

Redovna i izvanredna izdanja stoje ukupno 80 dinara ! Svaka knjiga po 10 dinara ! No jeronimski članovi svih osam knjiga dobiju za ciglih 40 dinara ! Tko naruči zajedno redovna i izvanredna izdanja, dobije na dar još i devetu knjigu. Dakle devet knjiga jeronimski član dobije za 40 dinara ! Ovakve pogodnosti u današnje doba svjetske krize može pružiti tek Društvo, koje radi s velikim žrtvama, samo da narodu hrvatskom pokloni dobro štivo. U najtežim časovima, kad narod strada, Jeronimsko Društvo spremno je da najviše žrtvuje i da za što manje novaca pruži seljaku, željnom čitanja, obilato i dobro štivo. Tu žrtvu svak treba da sa simpatijama gleda i da za uzvrat kupuje i širi što više može izdanja Hrvatskoga Društva sv. Jeronima.